د اسلامي دولت ولاية خراسان پيغام

الشيخ المجاهد عبدالحسيب حفظه الله

الشيخ المجاهد أبوعمر الخراساني حفظه الله

7 جمادي الثاني 1436

28 مـارچ 2015

8 حمل 1394

بسم الله الرحمن الرحيم

مقدمه

الحمد لله الذی جعل آدم فی الارض خلیفة و أرسـل رسـلا مبشرـین و منذرین لیسوسوا الأمم فی أمور الدین والدنیا والصلاة والسلام علی رسول الله الذی قال من مات و لیس فی عنقه بیعة مات میتة جاهلیة وعلی أصحابه الذین هم أسوة حسنة لمن کان یرجوالله والیوم الآخر ومن یتول فإن الله هو الغنی الحمید.

اما بعد: له ډیرې مودې نه اسـلامي امت یتیم شـوی و، ډیر ظلمونه او کړاوونه یې ولیدل، په اورونو وسـوځول شـو، له کورونو وویسـتل شو او دا ظلم پر دوی د یوه اشر په توګه ترسره شو، چې په دې اشر کې دنړی هر سـتمګر او یرغلګر ونډه لرله او هرچا پرې د خپل زړه یخولو هڅه کوله.

خو الحمدلله ثم الحمدلله اسـلامي امت لا هم داسـې با احسـاسـه بچي لري، چې د امت پر سـر ځوریږي او د امت د ټولو دردونو لپاره مرهم ګرځي، د نړی د ټولو زور واکو او ظالمو قوتونو پرضـد دغه با احسـاسـه او ویښـو مسـلمانانو په ډیرو کمو اسـبابو او حتی تش په لاس د جهاد غږ راپورته کړ، ویده زړونه یې راویښ کړل، نـاهیلي زړونو کې یې د هیلو غوټۍ راوټوکولې، دښـمن یې وارخطا او له پښـو وغورځـاوه؛ خو داکـار یې د مختلفو ګروپونو او تنظیمونو پـه بڼـه

ترســـره کړ او تردې حده يې دا ســـتر مســـئوليت او بې مثاله مبارزه راورسوله.

دا چې له مودو مودو نه د جهاد مقدس حکم مړ شـوی و؛ نو په دې زمانه کې د جهاد غږ پورته کول د جهادي مشـــرانو او قائدينو لپاره يوه لويه بريا او د سپين سباوون په لور ستر ګامونه ول، چې د اسلام په تاريخ کې يې په تيره سليزه کې پورته کړ، د دوی په حق کې دا ډيره غټه خبره وه چې په نړۍ کې د جهاد بيرغ پورته کړي او په ګروپي او تنظيمي ډول خلک جهاد ته راوپاروي او موږ يې شـــکر اداء کوو؛ خو اوس د رواني ســـليزې لپاره داســـې مجدد پکار وو، چې د نړۍ ټول جهادي جماعتونه په يوه صـــف کې راټول کړي او يوه بيرغ او يوه قيادت لاندې د نړۍ کفارو ته مرګونی ګذار ورکړي، څکه په اسلامي شريعت کې د جهاد او قربانيو هدف دا دی چې مسلمانان واکمن شي او اسلام ته په ټولو دينونو تمکين او ظهور حاصل شي، لکه اللهسبحانه وتعالی د رســـول اللهصلی الله عليه وسلم د رســـالت همدا مقصـــد ښـــودلی، اللهعزوجل فرمايي: (هُوَ ٱلَّذِي أَرۡسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلۡهُدَىٰ وَدِينِ ٱلۡحَقِّ لِيُظۡهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡمُشۡرِكُونَ) [سورة التوبة ٣٣]

ترجمه: الله تعالی هغه ذات دی چې خپل اســـتازی (رســـول) يې د همدې لپاره پر ســـمه لاره او له حق دين ســـره راســـتولی چې همدا

هدايت او حق دين پر ټولو دينونو سـر لوړی، ظاهر او تمكين والا وګرځوي، که څه هم دا کار مشرکان نه خوښوي.

اوس که په ګروپي شـکل جهاد كولو سـره دا تمكين تر لاسـه کيده، که په تنظيمي شکل يې امکان وو، او که د يوه تن په قرباني سره دا تمكين حاصليده؛ نو لازمه ده چې ددې لپاره به سربښندنه او قرباني كيږي، لکه اللهسبحانه وتعالی رسـول اللهصلی الله علیه وسلم ته فرمايي: (فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ لاَ تُكَلَّفُ إِلاَّ نَفْسَكَ وَحَرِّضِ ٱلْمُؤْمِنِينَ...) [سورة النساء ٨٤]

ترجمه: ای پيغمبره! د الله تعالی په لار کې جهاد کوه ته يوازې په خپل ځان مکلف يې او مؤمنان په تيزی سره د جهاد په لور دعوت کوه.

ددې تمكين (واکمنی) هـدف دا دی چې پـه ټولنـه کې يو اسـلامي نظام(دولت، حكومت) رامنځته شـي چې دا دولت به د يوه خليفه لخوا سـمباليږي او د اسـلامي سـياسـت هم دا غوښـتنه ده چې ټول ګروپونـه، تنظيمونـه، او دمجـاهـدينو لويې او وړې ډلګی بـه د يوه اسلامي بيرغ لاندې راټوليږي.

دا دی اوس اللهسبحانه وتعالی دخپلې هغه ژمنې پر بنسـټ چې د خپل پيغمبرصلی الله علیه وسلم په ژبه يې له امت سره کړې ده چې په هرو سلو کالو کې به يو مجدد پيدا کوي، هغه وخت راوست چې مؤمنان يې تل په ارمان ناسـت وو، اللهعزوجل پر اسـلامي امت د خپل خاص رحمت

دروازه راپرانســـتله، چې ددوی د قربانیو نتیجه يې په لاس ورکړه او **اسلامي خلافت** يې ورنصيب کړ.

الحمدلله ثم الحمدلله، (والله) مونږ دا خبره په يقين او بصيرت سره کوو چې دا د الله سبحانه وتعالی خاص رحمت دی.

رب العالمين بيا مؤمنانو ته اســـلامي خلافت ورکړ؛ خو دا احســـاس هغه څوک کولای شـــي چې د مســـلمانانو په حال څه نا څه زوريدلی وي.

په حقيقت کې په ټوله نړۍ کې ټولې جهادي ډلې د همدې نعمت د ترلاســـه کولو لپاره قربانۍ ورکړې او لاهم د قربانۍ په حال کې دي؛ خو د نړۍ دټولو مجاهدينو په نسبت الله سبحانه وتعالی د عراق او شـام مجاهدينو ته زيات تمکين ورکړ او زمنيه ورتـه برابره شـــوه چې د خلافت اعلان وکړي او ټول اسلامي امت د يوه بيرغ لاندې راټول کړي او د ټولې نړۍ د مســـلمانانو لپاره يو پناه ځای پيداشـــي؛ نو په هغه ســـيمه کې موجود اهل الحل والعقد راجمع شـــول او د شـــيخ أبوبکر البغدادي القريشي حفظه الله يې د ټولې نړۍ د خليفه په توګه وټاکه، دا په داســـې حال کې وه چې تردې مخکې يې د شـــهيد شـــيخ ابوعمر البغدادي رحمه الله وتقبل شـهادته تر مشـرۍ لاندې په عراق او شـام کې په

بشـــپړه توګه تمکين ترلاســـه کړی وو، او هلته يې د ولس ټول حقوق په پوره توګه اداء کړي وو.

د اسلامي خلافت په وړاندې د خلکو دريځ:

کله چې خلافت اعلان شـو او ټولې نړۍ ته يې غږ ورسـيده؛ نو د ټولې نړۍ خلک په درې ډلو وويشل شول:

۱- لومړۍ ډلـه يې د کافرو، مشـــرکانو، روافضـــو شـــيعه ګانو، منافقينو، مرتدينو، او ســـيکولرســـتانو وه چې خپل ټول وســـه يې د اسلامي خلافت د له منځه وړلو په لاره کې په کار واچوله.

۲- دويمه ډله هغه عام مسلمانان او مجاهدين دي چې خپله شپه او ورځ يې د همدې هـدف د لاس تـه راوړلو لپـاره پرځان يوه کړې او خپل سـرونه يې په لاس کې نيولي وو؛ خو ځينو شبهاتو او د کفارو او منافقانو د کفري تبليغاتو او د غربي کفري ميډيا ناوړو شـــائعاتو او خپرونو په شـــک کې اچولي دي او لاتر اوســـه حيران پاتې دي چې څه وکړي، لايې بيعت نـه دی کړی؛ خو کـه دکفري ميـډيا د نـاســـمو تبليغاتو له تاثير نه خلاص شــول الله عزوجل پرې رحم وکړ او ســينه يې ورلـه خلاصـــه کړه؛ نو بيعت به کوي، ځکه دوی مخلص دي؛ خو تيروتي دي.

۳- دريمه ډله هغه مسلمانان مجاهدين دي چې الله[سبحانه وتعالى] يې سينه خلاصه کړه، خپل شرعي مسئوليت يې وپيژانده، د موجوده حال حکم يې معلوم کړ، د وخت ضرورت يې صحيح احساس کړ او ويې کتل چې کفري ملتونه تر هرڅه زيات په دې خبره غصه کيږي، چې ټول مسلمانان د يو خليفه په بيعت سره راجمع شي، نو دې مسلمانانو د **شيخ أبوبکر البغدادي** [حفظه الله ورعاه] په اړه خپل معلومات بشپړ کړل، ويې ليدل چې په نوموړي کې د خلافت ټول شرائط موجود دي، د **دولة الخلافة الاسلامية** په اړه يې پوره څيړنه وکړه او معلومه يې کړه چې دا پر اسلامي امت د الهي نصرت يوه دروازه ده چې رب العالمين راخلاصه کړه او همدا د مهدي لښکر دی، چې په راتلونکي کې به ان شاء الله ددوی په ملتيا د مهدی[عليه السلام] لښکر تکميليږي او د بيت المقدس د آزادۍ په لور په خپل ګامونه اخلي؛ نو له **خليفة المسلمين الشيخ أبوبکر القريشي البغدادي** [حفظه الله] سره يې په پوره بصيرت او ويښتيا بيعت وکړ او هغه يې د اسلامي خليفه په توګه د خپل سر سيوری او داسلامي امت د آزادۍ، پرمختګ او خپل اصلي حالت ته د ورګرځيدو د لارې يو بل مشعل وګاڼه او دوی په خپل دې فکر کې د الله[سبحانه وتعالى] په فضل سره مصيب او په حقه دي، لکه د دې کتاب د مطالعې په ترڅ کې به درته ان شاء الله هرڅه په ډاګه شي.

موږ دغه یو وړوکی کتاب دخپلو مؤمنو، مسـلمانانو او خصـوصـا مجاهدینو ورونو ته د بصـیرت او حق پیژندلو په خاطر ولیکلو، ددې لپاره چې د هغو ورونو زړونه لا زیات مطمئن شـي او قدمونه یې پیاوړي شـي، چې د دولة الخلافة الاسـلامية سـره یې بیعت کړی او کوم ورونه چې د غربي کفري تبلیغاتو تر اغیز لاندې راغلي، له زړونو نه یې شکونه او شبهات لرې شي او حق پکې ځای ونیسي او دکافرانو، شیعه ګانو، منافقانو او مرتدینو په سترګو کې ازغي شي، په یو صف او د یو امیر تر قیادت لاندې د خپل ګډ دښمن په مقابل کې ودریږي، دا کار مو خاص د الله عزوجل د رضـا او مسـلمانانو ورونو ته د خیر رسـولو په خاطر تر سـره کړی الله سبحانه وتعالی دې په خپل درکې قبول وګرځوي.

آمین

أبوعمیر عبدالحسیب حفظه الله

أبوعمر الخراساني حفظه الله

۷ جمادي الثاني ۱۴۳۶

د خلافت پیژندنه

خلافت څه ته وايي؟

اللهسبحانه و تعالی د ټول انسانیت د لارښووني لپاره انبیاءعلیهم السلام رالیږلي، هر نبي به په خپل وخت د خپل امت د ټولو دیني او دنیوي کارونو سرپرستي کوله، رسول اللهصلی الله علیه وسلم آخرنی پیغمبر دی، د رسول اللهصلی الله علیه وسلم له وفات نه وروسته د دیني او دنیوي کارونو د سمبالښت لپاره د خلافتونو سلسله پیل شوه، اللهسبحانه و تعالی دا امت مکلف کړی چې د ځان لپاره به خلیفه ټاکي او خلیفه یې د امت د ټولو چارو په سمبالولو مکلف کړی دی.

نو خلافت هغه منصب دی چې د امت ټول دیني کارونه لکه جهاد، صلح، عهود، د اسلامي خاورې حفاظت، د احکامو تنفیذ، د حدودو قايمول... او دنیوي کارونه لکه د مسلمانانو له منځ نه د اختلافاتو او جګړو ختمول، صدقات راجمع کول او مستحقینو ته د هغې سپارل او داسې نور... سمبالوي، لکه امام ماوردي رحمه الله وايي:

(الامامة موضوعة کخلافة النبوة في خراسة الدین والدنیا) [احکام السلطانیة ص ۱]

ترجمه: امامت (خلافت) د نبوت د نیابت په توګه د دین او دنیا د حفاظت لپاره ټاکل شوی.

شیخ رشید رضا رحمه الله یې داسې تعریفوي: (الخلافة والامامة العظمی و امارة المؤمنين ثلاث كلمات معناها واحدة هي رياسة الحكومة الاسلامية الجامعة لمصالح الدين والدنيا) [الخلافة ص ۱۷]

ترجمه: خلافت، امامت العظمی او امارت المؤمنين درې کلمې دي چې یوه معنی لري، او هغه دا چې دا د اسلامي حکومت داسې مشرى ته ویل کیږي چې د دین او دنیا مصلحتونو لره راجمع کوونکی وي.

علامه التفتازني رحمه الله اصولي عالم یې داسې تعریف کوي: (الامامة هی رياسة عامة في امر الدين والدنيا خلافة عن النبي صلى الله عليه وسلم) [متن مقاصد الطالبين فی علم اصول عقايد الدين]

ترجمه: امامت د دین او دنیا په کارونو کې د رسول الله صلی الله علیه وسلم د نیابت په توګه یوه عامه مشري ده.

له پورته تعریفونو نه واضحه شوه چې خلافت د امت د ټولو دیني او دنیوي مصالحو پخاطر مشروع دی او تردې پرته هیڅ مصالح نه شي پوره کیدای.

د خليفه پيژندنه

خليفه څوک دی؟

که مو مخکينی موضـــوع په پوره دقت ســـره کتلې وي؛ نو خلافت د پيژندني ترځنګ به مو خليفه هم پيژندلی وي؛ خو د لا روښـانتيا لپاره پرې يو څه رڼا اچوو.

علماء د امت لپاره د امام ضـــرورت داســـې بيانوي: (لولم يكن للامة امام لانقطعت الســـبل للوارد والصـــادر لو خلاعصر من امام لتعطلت فيه الاحكام وضـــاعت الايتام ولم يحج البيت الحرام لو لالائمة والقضـــاة، والطلاطين، والولاة لما نكحت الايامى ولا كفلت اليتامى لولا الســـلطان لكانت الناس فوضى ولاكل بعضهم بعضا) [تهذيب الرياسته وترتيب السياسته ص۸]

ترجمه: که چیرې د امت لپاره امام نه وي؛ نو د خلکو پرمخ به د تلو راتلو لارې وتړل شي، که يوه زمانه د امام نه خالي شي؛ نو په احکامو به عمل پريښودل شي او د يتيمانو حقونه به برباد شي او د بيت الله شـــريف حج به هم اداء نه شـــي، که امامان، قاضـــيان، واکمنان او واليان نه وای؛ نو له ښځو سره به شرعي نکاح نه کيدای او نه به د يتيمانو پالنه کيدای او که خليفه نه وای؛ نو ټول خلک به ايله او خواره واره وای او خلکو به يوبل خوړلي وای.

د علماؤ د پورتنی وینا مطابق دومره وخت د خلیفه د نشتوالي نتیجه وه، چې نن د مســـلمانانو پرمخ ټولې د تلو راتلو لارې بندې دي، هری خوا تـه کفـارو بـارډرکشــي کړې او د کفـارو د ټکټونو، جوازونو او پاســپورټونو پرته څوک د بیت الله شــریف حج نه شــي کولای، د اسلام پر احکامو عمل پرېښودل شوی، د کونډو او یتیمانو د حقوقو پاملرنه نشته، دغربي ډیموکراسی د آزادی له بربنډو شعارونو څخه په استفادې سره ټول خلک پرخپل سر دي او ټول د غربي امریکایي تروریزم په نتیجه کې د یوبل وینو څښلو او غوښو ته تیار ناست دي، اللهعزوجل دې زموږ په حال رحم وکړي.

کعب احباررحمه الله وايي: (مثل الاسلام و السلطان مثل العمود والفسطاط الاســلام فســطاط والســلطان عمود والناس او تادو لا یصــلح بعضــهم الا ببعض) [المصدر السابق بتصرف یسیر]

ترجمه: د اسـلام او امام مثال د سـتنو او خیمې په شـان دی، خیمه اســـلام دی او ســـتنه یې امام دی او هغه میخونه چې د خیمې د ټینګولو په خاطر وي هغه خلک دي چې په دې کې به یو له بل نه پرته نه اصلاح کیږي.

د خلیفه شرطونه

لکه څنګه چې خلافت یو ستر مسئولیت دی، د رسول اللهصلی الله علیه و سلم صحیح نمایندګي(استازیتوب)، ټول امت ته حقوق ورسپارل او کامیاب سیاست پرمخ وړل دي؛ نو ځکه زموږ شریعت د خلیفه لپاره شرطونه ایښي دي، که په دغه شرطونو برابر وو، خلیفه کیدای شي؛ که نه نو بیا خلیفه نه بلل کیږي.

په اسلامي شریعت کې داسې قانون نشته، لکه څرنګه چې په اوسنیو غربي، طاغوتي، کفري حکومتونو او د ډیموکراسی په بندګانو کې دی، چې دا ستر او عظیم مسئولیت هغه چاته سپاري، چې په خپل حرامیتوب، د ډیرو بې ګناه خلکو د وینو تویولو، زیاتو دروغو او پیسو لګولو د ډیرو خلکو رایه خپله کړي، هغه که په ټول ملت کی خبیث او ناولي انسانان وي او یا هم انتخابوونکي یې ټول کافر او ګمراه وي.

موږ دلته هغه شرطونه ذکر کوو چې اسلامي شریعت د خلیفه لپاره لازم کړي چې له دې نه ځیني په خلیفه پورې خاص دي او ځینې د هر امیر لپاره ضروري دي.

اول شرط - ا سلام: په دې مسئله کې د اسلامي امت د ټولو امامانو، محدثینو او فقهاوو اجماع ده، چې کافر د مسلمانانو

خليفه(واکمن،مشر) نشي جوړیدای. ځکه الله سبحانه و تعالی فرمايي:

(وَلَن يَجْعَلَ ٱللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ سَبِيلاً) [سورة النساء ١٤١]

ترجمه: هیڅکله الله تعالی کافرانو ته په مسلمانانو باندې د غلبې لاره نه ده ورکړې.

او په بل ځای کې الله عزوجل فرمايي: (يَا أَيُّهَا ٱلَّذِينَ آمَنُوٓاْ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَأُوْلِي ٱلأَمْرِ مِنْكُمْ) [سورة النساء ٥٩]

ترجمه: ای مؤمنانو! د الله تعالی او د رسول تابعداري وکړئ او دخپلو امیرانو تابعداري وکړئ.

په پورتني آیت کې د (أُوْلِي ٱلأَمْرِ) د (مِنْكُمْ) قید پر دې دلیل دی چې د مسلمانانو امیر به د مسلمانانو له دلې څخه وي، نه له کفارو څخه، او بل دا چې هرکله د امیر د امر اطاعت لازم شو او د کافر له اطاعت نه منع راغلې ده؛ نو معلومه شوه چې کافر به د مسلمانانو امیر نه وي.

دوهم شرط - بلوغ: په دې هم د امت اجماع ده، چې صغیر(ماشوم) خلیفه نشي جوړیدای، ځکه ماشوم د امت چارې نه شي سمبالولای.

علامه ابن حزم رحمه الله وايي: (وجميع ا هل القبلة ليس منهم ا حد يجيز امامة امراة ولا امامة صبي الا الرفضة فانها تجيز امامة الصغير) [الفصل فى الملل والنحل جلد ٤ ص ١١٠]

ترجمه: د ټولو اهل قبله وو(مسلمانانو) له جملې نه يوکس هم د ښځې او ماشوم خلافت روا نه ګڼي پرته له روافضو(شيعه ګانو) نه چې دوی د ماشوم خلافت روا ګڼي.

دريم شرط - نارينه والی: ښځه نشي کولای چې دا درونند پيټی په اوږو واخلي، له همدې امله د سورة النساء په (۵۹) آيت کې د (وَأُوْلِي ٱلۡأَمۡرِ مِنكُمۡ) کلمه دې ته اشاره ده،ښځه به د مسلمانانو مشري نه کوي، ځکه (أُوْلِي ٱلۡأَمۡرِ) د مذکر کلمه راغلې ده، بل په سورة النمل ۲۳ آيت په کې د هدهد قول نقلوي چې (إِنِّي وَجَدتُّ امرأةً تَملِكُهُم) ترجمه: ما ښځه وليده چې په دوی مشري کوي، په دې صريح دلالت کوي چې ښځه د مسلمانانو مشري نشي کولای او پيغمبر صلى الله عليه وسلم هم فرمايلي دي: (لَن يُفلِحَ قَومٌ وَلَّوا أَمرَهُم إِمرَأَةً) [صحيح البخارى ٤٤٢٥]

ترجمه: هغه قوم هيڅکله نه کاميابيږي چې خپل واکي ښځې ته وروسپاري.

او دا ځکه چې د ښځې په دين او عقل کې نقصان دی او داسې عوارض پرې راځي، چې ددې مسئوليت مانع ګرځي، بل دا چې خليفه داسې ځايونو ته وړاندې کيږي چې که ښځه هغه ځای ته ورووړاندې شي؛ نو په بې شميره عظيمو ګناهونو به اخته شي لکه امامت د لمونځ نارينه وو ته.

ثلورم شرط - حر یت(د غلامۍ نه آزادي): غلام ځکه خلیفه نشي جوړیدای چې دا په خپل ځان کې پوره واکدار نه وي، په خپل واک تصرف نه شي کولای، ترڅو مالک ورته اجازه ونه کړي؛ نو په بل چا به څنګه واکمن شي.

ابن حجررحمه الله د ابن بطالرحمه الله نه اجماع نقل کړې چې غلام خلیفه نشي جوړیدای: (واجمعت الامة علی ان الامامة لاتکون فی العبد) [فتح الباري جلد ۱۳ ص ۱۲۲] **ترجمه:** د ټول امت اجماع ده چې خلافت دغلام لپاره نشي ثابتیدای.

پنځم شرط - عقل: په دې هم د ټول امت اتفاق دی چې لیونی او کم عقل خلیفه نشي جوړیدای، ځکه دی په خپلو مصالحو نه پوهیږي، دټول امت مصالح به څنګه پرځای کړي.

شپږم شرط - علم: داهم اتفاقي خبره ده چې جاهل امام نشي جوړیدای، بیا په دې کې اختلاف دی چې اجتهاد درجې ته به رسیدلی وي او که نه؟ د محققینو علماؤ په نزد راجحه دا ده چې باید په ډیرو احکامو او نوازلو مسئلو کې د اجتهاد ورتیا ولري.

اووم شرط - شجاعت: داهم یو مهم شرط دی ځکه د کفارو دا نده خوښه چې د یو اسلامي خلافت لاندې دې ټول مسلمانان په امن کې ژوند تیر کړي، په هره زمانه کې به خپلو ټولو وسایلو هڅه کوي، چې

اسلامي خلافت وړنګوي؛ نو خلیفه به میړنی او زړور شخص وي، د خپلو مقاصدو د حاصلولو لپاره به له هیڅ قسم خطر څخه نه ویریږي او دهرې ستونزې په وړاندې به لکه د غره په څیر مقاومت کولای شي.

اتم شرط – عدالت: د عدالت معنی داده چې خلیفه به د ټولو شرعي احکامو پابند وي او ددی ترڅنګ به د ټولو هغو خویونو څښتن وي چې خلک متقیان پرې یادیږي.

امام قرطبي رحمه الله په دې شرط اجماع رانقل کړی: (ولا خلاف بین الامة فی انه لا یجوز ان تعقد الخلافة لفاسق)[الجامع الاحکام القرآن جلد ۱ ص ۲۷۰]

ترجمه: په دې خبره کې د امت اختلاف نشته چې فاسق سړي ته به خلافت نه سپارل کیږي.

نهم شرط – بدني کمال: ددې شرط مقصد دا دی چې د خلیفه حواس به هم سالم وي او داسې عیب به نلري چې ددې مسئولیت پورته کول ورته ګران وي، طالوت ته چې خپل پیغمبر علیه السلام د جنګ مشري سپارله هم له دې وجې نه چې نورو نه په علم او بدني طاقت کې زیات وو، لکه چې الله عزوجل یې داسې تعبیر کړی: (إِنَّ ٱللَّهَ ٱصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي ٱلْعِلْمِ وَٱلْجِسْمِ) [سورة البقرة ۲۴۷] ترجمه: یقینا

اللهسبحانه و تعالی، طالوت يې غوره کړی دی په تاسو باندې او ده ته يې په تاسو باندې په علم او بدني طاقت کې زياتوالی ورکړی.

لسم شرط - په مشرۍ باندې حرص نه کول: په دې مسئوليت باندې حرص کوونکي ته ځکه خلافت سپارل روا نه دي، ځکه هغه څوک چې اقتدار نشه په سرکې لري د امت چارې نشي سمبالولای، له همدې امله رسول اللهصلی الله عليه و سلم فرمايلي دي: (إِنَّا لَا نُوَلِّى هَذَا مَن سَأَلَهُ، وَلَا مَن حَرَصَ عَلَيهِ) [صحيح البخاري ٧١٤٩]

ترجمه: ښه باور وکړئ چې موږ دا کار(مشري) هغه چاته نه سپارو چې غواړي يې او يا ورته حرص ښيي.

له دې امله د موجوده ډيموکراسۍ کفري قانون کې د خلکو کانديد کيدل د اسلام له اصولو څخه خلاف دي او له همدې امله ډيموکراسۍ په قالب کې راغلي مشران نه د دين لپاره دوا کيدای شي او نه د دنيا لپاره او نه ځان ته ګټه رسولای شي، هسې هندو سترې او الله ناراضه مسئله ده.

يوولسم شرط - قريشيت: ددې شرط تفصيل وروسته راځي دلته يوازې يو حديث د استدلال په خاطر رانقلوو، نبیعليه السلام فرمايي: (إِنَّ هَذَا الأَمرَ فِي قُرَيشٍ، لَا يُعَادِيهِم أَحَدٌ إِلَّا كَبَّهُ اللَّهُ فِي النَّارِ عَلَى وَجهِهِ، مَا أَقَامُوا الدِّينَ) [صحيح البخاري ٧١٣٩]

ترجمه: يقينا دا د خلافت کار به قريش سـمبالوي، په دې کار کې به ورسـره جګړه نه کوئ، که هرچا ورسـره په دې کار کې جګړه وکړه، الله تعالی بـه يې پړمخې پـه اور کې واچوي، خو تر څو چې دوی خپلـه مشرئ کې دين قايموي.

د خليفه ټاکلو طريقې

خليفه به څنګه ټاکل کيږي؟

اسلامي شريعت کې د خليفه د مقررولو درې طريقې دي:

١- د مخکني خليفه وصيت: چې مخکنی خليفه د خپل مرګ نه مخکې وصيت وکړي، چې زما دمرګ نه وروسته دا(فلاني) کس خليفه دی، دا اتفاقي خبره ده لکه څرنګه چې أبوبکر صـــديق رضـی الله عنه د خپل ځان نه وروسته عمر رضی الله عنه ټاکلی وو.

٢- د اهل الحل والعقد لخوا ټاکل: اهل الحل والعقد لغوي معنی د خلاصولو او تړلو والا ده او په شرعي اصطلاح کې د مؤمنانو، علماؤ، صـــالحينو او مشـــرانو هغه ټولګې ته ويل کيږي چې د يو امام د ټاکلو لپاره دهغوی راجمع کول آســـانه وي، دا تعريف امام نووي رحمه الله کړی.

دا په هغه صورت کې ده چې مخکې انقطاع د امامت راغلې وي، امام شـتون نه لري، يا امام وي؛ خو مرګ پرمهال يې وصيت نه وي کړی؛ نو بيا د اهل حل والعقد شـورا يو مسـتحق کس مقرروي، ددې اهل الحل والعقد لپاره کوم معين تعداد شـــريعت ندی ښـــودلی، خو د ځومره کســـانو راجمع کيدل چې ممکن او آســـان وي همغه به دا کار کوي.

قاضـی أبوبکر او ابوالحســن رحمهم الله: (أَنَّ الإِمَامَةَ تَثبُتُ بِمُبَايَعَةِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مَن أَهلِ العَقدِ. وَالإِجمَاعَ لَيسَ شَرطًا فِي عَقدِ الإِمَامَةِ، ثُمَّ لَم يَثبُت تَوقِيفٌ فِ عَدَدٍ مَخصُوصٍ) [غياث الامم فی التياث الظلم (ص ٧٠)]

ترجمه: خلافت د اهل الحل والعقد څخه د يوه کس په بيعت ســره هم ثابتيږي. او اجماع د امامت دعقد لپاره شــرط نه ده او نه د اهل الحل والعقد په خاص شمير باندې توقيف شوی دی.

٣- کله چې يو امام وفات شي: او وصيت يې نه وي کړی او اهل الحل والعقد هم د امام په ټاکلو مؤفق نه شــي، د امت د مصــالحو په خاطر يو کس په خپله ځان معرفي کړي او خلک پرې اعتماد وکړي او بيعت ورسره وکړي؛ نو دا هم خليفه جوړيدای شي.

يا بل صــورت يې داسـې جوړيږي چې يو حکومت موجود وي؛ خو په حاکمه طبقه کې يې د خلافت د عقد د فسـخ کيدو شــرائط موجود شــي او فســق او فجور پکې زيات شــي، يوه د ســلطې واله مؤمنه او مسلمانه ډله راپورته شي، ددغه حکومت واکمني له منځه يوسي او په دوی کې يوکس ځان د خليفه په توګه معرفي کړي او خلکو نه د خپل ځان لپاره بيعت وغواړي او موجوده خلک ورسره بيعت وکړي؛ نو په نورو مسلمانانو بياهم لازمه ده چې ټول ورسره بيعت وکړي.

دې ته قهري خلافت ويل کيږي، د اهل السـنت والجماعت په اند ددې خلافت انعقاد صحيح دی لکه مخکې ياده شوه او په السياسة الشرعية – جامعة المدينة (ص ٥٣٨) کې هم ليکي:

المذهب الاول: يرى الخوارج والمعتزلم ان الامامة لا تنعقد الا لمن جاء عن طريق البيعة الخالية عن اى جبر او قهر.

المذهب الثاني: وهو مذهب عامة اهل السـنة والجماعة: ان الامام يصح ان تنعقد لمن غب الناس وقعد بالقوة فى موضـع الحكم، وروي عن الامام احمد بن حنبل قوله: "من غلب عليهم بالسـيف حتى صـار خليفة وسـمى اميرالمؤمنين فلا يحل لاحد يؤمن بالله واليوم الاخر ان يبيت ولا يراه اماما بارا كان او فاجرا".

لمړی مذهب د معتزله وو او خوارجو دی، دوی وايي: چې امامت له داسې بيعت څخه پرته صحيح نه دی چې له زور نه خالي وي.

او دويم مذهب د عامو اهل سـنتو دی، دوی وايي: که څوک په زور سره د خلافت واکې په لاس واخلي؛ نو خلافت يې صحيح دی.

له امام احمد بن حنبل رحمه الله نه نقل دي چې ويل به يې: څوک چې د توري په زور پر مسلمانانو واکمن شو تردې چې خليفه وګرځيده او د اميرالمؤمنين نوم ورکړ شـو؛ نو که څوک پر الله عزوجل او د آخرت په

ورځ ایمان لري، دده لپاره روا نه ده چې یوه شپه دې په داسې حال کې تیره کړي چې امام ونه ویني که دا امام نیک وي او که بد.

د خلافت مقاصد

اول - پر اسلامي خلافت د امت حقونه

۱- د دین حفاظت:

خلافت یوه بنده قلعه ده، چې دین د بدلولو، تحریفولو، بدعاتو څخه بچ ساتي.

اسلامي دولت مکلف دی چې د الله سبحانه و تعالی د دین ساتنه وکړي، چې په دې لړکې لاندې مسئولیتونه لري:

- د مسلمانانو له منځ نه ټول غیر اسلامي، غیر شرعي رواجونه او رسمونه لرې کول.
- له کفارو نه رانقل شوي دودونه له منځه وړل.
- خلکو ته ددین دلایل روښانه کول.
- د دیني علومو خپرونه.
- د شرعي علومو او دیني علماؤ احترام او درناوی کول، ددوی حیثیت ساتل او حقوق یې خوندي کول.
- له عامو پوهانو، دیني علماؤ او باتجربه مشرانو نه مشورې اخستل، ځکه الله عزوجل خپل نبی صلی الله علیه وسلم ته فرمایلي دي: (وَشَاوِرهُم فِي الأَمر) ترجمه: له خپلو ملګرو سره په ټولو

چارو کې مشوره کوه. رسول اللهصلی الله علیه وسلم ته د الله تعالی له خوا نه وحې کیدله په اصل کې د هغه د خلکو مشورې ته هیڅ اړتیا نه وه؛ خو اللهسبحانه و تعالی ورته د همدې لپاره امر وکړ چې د امت لپاره د شورا یو اصل قایم شي.

۲- د احکامو نافذول او د اسلامي شعائرو ساتنه او راژوندی کول:

د اللهسبحانه و تعالی هرحکم په هروخت کې په هرچا باندې نافذول، چې د خلافت نه بغیر نه کیږي، او دارالخلافة ساحاتو نه بیرون نن چې ځومره د دعوت په نوم کوششونه کیږي ټول بې روحه ثابتیږي ځکه چې هلته خلافت نشته.

اسلامي دولت مکلف دی چې د اسلامي شعائرو او دیني آثارو ساتنه وکړي او که کوم شعائر له منځه تللي وي باید راژوندي یې کړي؛ چې په دې لړ کې لاندې مسئولیتونه لري:

- د لمانځه حکم ساتل.
- د لمانځه د حکم د ژوندي ساتلو لپاره د امامانو روزنه، د هغوی حقوق خوندي کول، امن ورته قائمول او ترشا یې ودریدل ترڅو په آزاده توګه د حق بیان وکړي او دهیچا تر تاثیر لاندې رانشي، په دې سلسله کې د امامانو معاشات او رواتب په نظر کې نیول دي.

- د مسجدونو آبادول او ټول لوازم يې سر ته رسول.
- د مؤذن پالنه.
- په مسـجدونو کې د درسـونو حلقې قـائمول او د مشـرانو او کشرانو لپاره د اسلامي روزنې موقع ايجادول.
- د حج آسانتياوې برابرول.
- د روژې او اخترونو اعلان او په روژه کې د عامو مسلمانانو لپاره د صدقاتو دروازه پرانيستل.
- او د پورته ذکر شـويو ټولو مقاصـدو ترلاسـه کولو لپاره د امر بالمعروف نهي عن المنکر او دعوت او ارشاد جماعات قائمول.

۳- د قاضيانو ټاکل:

اسـلامي دولت به قاضـيان ټاکي، محاکم به قايموي او د الله سبحانه و تعالی پر شـرع به حکم کوي، ځکه ټول شـرعي احکام د الله تعالی پولې دي، الله تعالی لـه دې سـرحدونو تيريدلو او د هغې لـه ماتولو خپل بندګان منع کړي دي؛ نو د ځينو احکامو په مخالفت باندې شـريعت دنيوي سزاګانې مقررې کړي او دا پرته له امام نه ممکن نه دي، ابن قدامه رحمه الله د علماؤ اجماع رانقل کړې چې: حدود قائمول د امام نه بغير بل څوک نشي کولای، ځکه له خلافت پرته د حدودو قائمولو پورې ډېر فسادونه تړلي دي.

لـه دې املـه دا د خلیفـه مســئولیـت دی او پر غـاړه یې لانـدې مسئولیتونه پراته دي:

- د عادلو قاضیانو ټاکنه.
- د فیصلو تعقیبول.
- د رشـــوتونو له منځه وړل چې په دې لړکې به پر قاضـــیانو او چارواکو له تحفو او د خلکو دعوتونو قبلول هم منع وي.
- په فیصـــلو کې به هغوی تعقیبوي ترڅو ولس کې عـدل ځـای ونیســي، قومي مشـــران او عـام علمـاء کرام د جرګو مرکو لـه جنجاله خلاص شي او خپل عبادت ته وزګار شي.

۳- شرعي حدود قایمول:

پورتنی مقصـــد د همدې لپاره دی چې حدود نـافـذ شـــي، اســـلامي خلافت به د حدودو د نفاذ په لړکې د شریـف او رذیل ترمنځ فرق نه کوي، تردې که په کور کې یې یو جرم وشـي او د حد قابل وي حد به پرې جاري کوي، لکه نبیعلیه السلام فرمایي: (وَاللَّه لَو أَن فَاطِمَة بِنت مُحَمَّد سرقت لَقطع مُحَمَّد يَدَهَا)

ترجمه: پر الله تعالی قسم! که زما لور فاطمه غلا وکړي زه به یې لاس غوڅ کړم.

٥- له مالدارو نه زكات اخستل او اهل الذمة وو نه جزيه ټولول:

اسلامي دولت مكلف دی چې له مالدارو نه زكات واخلي او غريبو ته يې ورسوي او طريقه يې داده چې ولس به د خپل مال زكات د اسلامي دولت محكمې ته رسوي او دا به د اللهسبحانه و تعالی عبادت بولي، محكمه به يې بيت المال ته سپاري او د دولت مؤظف غړي به د بې وزلو خلكو لست جمع كوي، چې د زكات د توزيع پر مهال هر بې وزله او غريب ته برخه ورسيږي، په همدې اصل عملي كولو سره كه دوه كاله خلک زكات واخلي په دريم كاله به زكات اخسيتونكي نه وي، د خلكو ټولې اړتياوې به پوره شي او د دولت نور مصارف له اهل ذمه وو راټولې شوې جزيې، مال فيء، غنيمت او نورو اخراجاتو له لارې پوره كيږي، چې په دې کې به اسلامي دولت اهل خلک ټاكي او هغوی به يې په شرعي طريقه لګوي...

٦- د اسلام د سرحدونو حفاظت:

نن د ټولو كفري هيوادونو سرحدونه د مسلمانانو پرمخ تړلي دي او د مسلمانانو ټولې خاورې د كفارو پرمخ خلاصې او آزادې دي، كه څوک بمبار كول غواړي، كه پوځيان راداخلوي، كه نورې شتمنی ترې وړي؛ څوک نشته چې منع يې كړي ځكه چې امام نلري.

اوس چې الحمدلله خلافت قائم شو ، نو خپل تمكين ساحو كې يې سرحدونه ختم كړي، يو مسلمان بې له كوم پاسپورټ يا ويزې د

خلافت هر سر ته سفر کولی شي هلته اقامت کولی شي او تګ راتګ يې بلا مانع آزاد دی، او د دنيا هيڅ يو کافر پکې آزاد ندی مګر هغه اهل الذمه چې اسلامي خلافت ته جزيه ورکوي او د اسلام د قوانينو مطابق ژوند تيروي او باقي نور ټول کفارو ســره د جنګ او قتال اعلان دی، نو ان شاء الله چې الله تعالی خلافت ته هر څومره ساحه ورکړي تردې چې ټوله ځمکه الله رب العالمين د اســلامي خلافت تمکين لاندې راولي نو مسلمانان به پکې آزاد وي او يهود و نصارى نه به جزيه اخستل کيږي.

نو خليفه د ټولې اســلامي خاورې او ســيمه ييز واليان، اميران او مشران د خپلې سيمې په ساتنه مکلف دي چې په دې لړ کې به لاندې کارونه سرته رسوي:

- له يهودو، نصاراوو، مشرکانو، مرتدينو، باغيان او داسې نورو سره د جهاد اعلان.
- پوځي روزنه.
- په فکري لحاظ د رعيت روزنه او دوی ته ليبرالزم، ديموکراسي، جمهوريــت، ســوســيــاليزم، کميونيزم، علمـانيـت(بې ديني)، نيشنلستي، امپرياليزم او داسې نور غربي کفري نظامونه معرفي کول او په دې يې پوهول چې دا ټول کفري(طاغوتي) نظامونه

دي او د مسلمانانو د کمزورۍ او له يو بل نه د بيلولو لپاره کفارو رامنځته کړي دي.

- مسلمانان په دې خبره پوهول چې ټوله ځمکه په اصل کې د الله تعالی او بيا د مسلمانانو ده، بايد د ځمکې هره برخه او هر کونج د اسلامي دولت تر سيوري لاندې راشي؛ خو اوس چې کومې خاورې د طاغوتي، کفرى، ديموکرات، جمهوري، کميونيستي يا نورو نظامونو تر سيوري لاندې دي هغه دارالحرب او کومې چې د اسلامي دولت تر سيوري لاندې دي، دارالاسلام بلل کيږي.
- د دارالاسلام ساتنه او دارالحرب له طاغوتي نظامونو نه د اسلامي نظام د قيام لپاره آزادول د مسلمانانو پر ذمه دي، په کومو سيمو کې چې طاغوتي نظامونه قائم دي عام مسلمانان يې بايد له مجاهدينو سره مرسته وکړي، توڅو د کفري نظامونو له غلامۍ نه آزاد او د خپل اسلامي شرعي نظام تر سيوري لاندې په اسلامي فضا کې د آزاد او خپلواک ژوند خاوندان شي.

۷- جهاد:

جهاد یوازې د خپلې خاورې، ناموس او وینې نه د دفاع په خاطر ندی فرض شوی، بلکې ټول کفر ته دا اعلان دی چې یا اسلام راوړي یابه جزیه ورکوي او داسلامي حکومت په سیوري کې به سرټیټی ژوند تیروي، یا به مونږ ورسره جنګیږو؛ نو دا د امام کار دی چې لښکرې به تیاروي او د کفارو سره به جهاد کوي، اګرکه د امام د وجود پورې جهاد خاص نه دی، بلکې بغیر د امام نه هم دا واجب حکم نه ساقطیږي.

۸- اسلامي علومو ته وده ورکول او د ښوونې او روزنې په برخه کې آسانتیاوې رامنځته کول:

په دې سلسله کې اسلامي دولت د ښه اسلامي نصاب په جوړولو مکلف دی، د استاذانو روزنه او هغوی سره مرسته یې ذمه واري ده. چې په دې لړ کې اسلامي دولت لاندې مکلفیتونه لري:

- د مدرسو او ښوونځیو قائمول.
- د ښوونې او روزنې د تاکل شوي نصاب په رڼا کې خلکو ته د زده کړو زمینه برابرول.
- د لویانو او کشرانو لپاره د دیني اړینو علومو لاره هوارول.

- ټولو عصـــري علوموته چې لـه اســـلام ســـره ټکر نـه لري وده ورکول.
- تعليمي نصاب له غربي افكارو نه پاكول.
- تعليمي نصاب د شيعه ګانو له ميكروب نه پاكول.
- تعليمي نصـــاب كې لـه كفـارو ســـره د دښـــمنۍ او مؤمنـانو مسلمانانو سره د ورورولۍ اصل ته ډيره پاملرنه كول.
- د ټولو رشـــتو او تخصـــصـــاتو په څنګ كې اســـلامي پوهه لازمي اصل ګڼل.
- د اســـتاذانو عقيدوي او فكري روزنه كول، ترڅو زده كوونكو ته سمه عقيده وښيي.

۹- د خلكو په منځ كې جګړې او اختلافات ختمول:

لســـګونه كلونه مخكې د اســـلامي خلافت له ورانيدو وروســـته چې صـــليبيان اســـلامي خاورو ته داخل شـــول، هرچاته يې خپل خپل ســـرحدونه معلوم كړل، په دې طريقې يې د يو خلافت ولايتونه او ســـاحې په جدا جدا ملكونو تقســـيم كړل، د دوى په منځ كې يې د ســـرحدونو او داخلي لاس وهنو په نوم تنازعات واچول، آخر يې يو هيواد د بل هيواد په مقابل كې له ځان سره ودرول، نتيجه دا شـوه چې دغه هيوادونه چې په اســـلامي هيوادونو ياديدل، دوى له ټولو نه

اول اوس د اسلام او مجاهدینو دښمنان دي؛ نو اوس چې الحمدلله خلافت دوباره قائم شو دا ټول تنازعات د خلیفه په وجه ختمیږي.

۱۰- خلیفه یا د هغه استازی به له خلکو ځان نه پټوي:

اسلامي خلیفه به د مسلمانانو څخه نه پټیږي، که د ټولو مسلمانانو سره د خلیفه د مخ کیدو او ملاقاتو امکان نه وي؛ نو د هغه استازي خو له هرچا سره لیدل کتل کولای شي، باید له خلکو سره یې مستقیمې اړیکې وي، ترڅو ولس(رعیت) د خلیفه او خلیفه د ولس له حاله خبر وي او هم حقوق په سمه توګه اداء کړای شي.

۱۱- د عامه شتمنیو، اوقافو او د رعیت د مالونو ساتنه:

اسلامي دولت مکلف دی چې عامه شتمنۍ، اوقاف او د رعیت مالونه وساتي او له بیت المال نه د خیر په ځایونو او د عوامو مسلمانانو د سهولیتونو لپاره مصارف وکړي، مسلمانانو ته د رزق ګټلو حلالې لارې چارې برابرې کړي او دوی ته د ژوند هر ډول آسانتیاوې جوړې کړي لکه:

- لارې پراخول.
- آبادی کول.
- روغتونونه جوړول، تجهیزول او اکمالول.
- مدرسې، ښوونځي او پوهنتونونه جوړول او تجهیزول.

- برقي سیستم، ګاز، تیل، ترانسپورت او داسې نورې شتمنۍ خوندي کول او د رعیت لپاره د شریعت په رڼا کې آسانتیاوې رامنځته کول، تردې چې د شرایطو له مخې به دولت د بې وزلو خلکو لپاره مفت تراسپورت ورکوي او د برق بیلونه به له بیت المالله اداء کوي.

۱۲- د غنیمتونو ویش:

د غنیمتونو په ویشلو کې پام کول، خمس(پنځمه برخه) یې مستحقو خلکو ته رسول او نور یې پر مجاهدینو په مساویانه او عادلانه توګه ویشل.

۱۳- عدل او انصاف:

په خپله مشرانه سلوکو او ټولو چارو کې عدل او خپل رعیت ته د شریعت په چوکاټ کې ټول ارمانونه پوره کول.

لکه الله تعالی فرمايي: (إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالعَدلِ وَالإِحسَانِ) [سورة النحل ۹۰]

ترجمه: الله پر عدل او ښیګڼه کولو امر کړی دی.

بل ځای کې فرمایي: (وَإِذَا قُلتُم فَاعدِلُوا) ترجمه: چې کله خبره کوئ؛ نو هم عدل په کې کوئ.

له حکماؤ نه نقل دي: (عدل الامام حیاة الرعیة، وروح المملکة، فما بقاء جسد لا روح فیه)

ترجمه: د خليفه عدل د رعيت ژوند او د مملکت ساه ده؛ نو هغه جسد به څنګه پاتې شي چې ساه پکې نه وي.

(عدل الامام فی رعيته يوما واحدا افضل من عبادة ستين سنة)

ترجمه: پخپل رعيت کې دامام يوه ورځ عدل دهغه له شپيتو کالو عبادت نه غوره دی. (اوپه يو روايت کې سل کاله راغلي دي).

۱۴- عامو مسلمانانو، مجاهدينو او داسلامي حکومت مامورينو ته معاشونه ورکول:

په بيت المال کې د غره د شپونکي هم حصه شته، هرچاته خپل حق ورکول د امام کار دی، په کفري ديموکراتو نظامونو کې له کاريګرو او دوکاندارانو نه مالي په نامه ټکسونه ټوليږي او د هغوی هيڅ حقوق ورته نه سپارل کيږي، دا د اسلامي خلافت خصوصيت دی، چې د مسلمانانو اتباعو بچي بچي موړ ساتي او هيڅکله له هغوی نه شوکه نه کوي.

۱۵- په اسلامي دولت کې وظايفو لپاره امانتدار او مناسب خلک ټاکل:

اسلامي خلافت به د دندو او وظايفو لپاره ايماندار، ديانتدار او تقوادار خلک انتخابوي او له نااهلو څخه به ډډه کوي، په دې برخه کې به د ډيموکراتو نظامونو په څير په پيسو او واسطو مقررول نه

کوي چې اراده یې بیا د فســاد ســرچینه وي، بلکې د هغوی اعمالو، تقوا او پرهیزګاري او مسلکي توب به په پام کې نیسي.

دویم - پر خلکو د اسلامي خلافت حقونه

په مخکني بحث کې مو پر اســلامي خلافت او خلیفه د خلکو حقوق بیان کړل دلته غواړو چې په اسلامي شـریعت کې په خلکو د اسلامي خلافت او خلیفة المسلمین تاکل شوي حقونه ذکر کړو چې په لاندې ډول دي:

اول - بیعت:

د اسلامي خلافت له خلیفه سره د اسلامي نظام د نفاذ لپاره بیعت کول تر ټولو لومړی حق دی، چې د مســلمانانو پر ذمه فرض دی او هرو مرو به یې ترســره کوي، او په دی خبره په قرآن او ســنت کې بې شمیره دلیلونه شته چې موږ یې دلته یو څو دلیلونه مختصر راوړو.

خلیفه سره د بیعت کولو د فرضیت دلیلونه:

اول دلیل: الله سبحانه و تعالی فرمایي: (يَا أَيُّهَا ٱلَّذِينَ آمَنُوٓاْ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَأُوْلِي ٱلۡأَمۡرِ مِنكُمۡ) [النساء ٥٩]

ترجمه: ای مؤمنانو! د الله تعالی او د رســول تابعداري وکړئ او د خپلو امیرانو تابعداري وکړئ.

دې آيت کې الله تعالی د امراوو د اطاعت حکم کړی دی، لـه (وَأُوْلِي ٱلۡأَمۡرِ) نـه مراد دلتـه (امـام او خليفـه) دی، ابن جريررحمه الله د ابوهريرهرضی الله عنه نـه همدا معنی نقل کړې ده، لکـه چې وايي: (هم الأمراء) لـه اولی الامر نـه اميران مراد دي، فتح القـدير کې امـام شـوکانيرحمه الله وايي: (الائمة، والسـلاطين، والقضـاة وکل من له ولاية شرعية لا ولاية طاغوتية)

ترجمه: له (وَأُوْلِي ٱلۡأَمۡرِ) نه مراد امامان، بادشـاهان، قاضـيان، او ټول هغه څوک دي، چې هغوی ته شـرعي مشـري حاصـله وي، نه طاغوتي(کفري) مشري.

دوهم دليل: رسـول اللهصلی الله عليه و سلم فرمايي: (مَن خَرَجَ مِنَ الطَّاعَةِ، وَفَارَقَ الجَمَاعَةَ، مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً...) [صحيح المسلم ۱۸۴۸]

ترجمه: څوک چې د امام د طاعت نه ووانه، او د مسـلمانانو لـه جماعت نه جدا شو، که دی مړ شو؛ نو د جاهليت په مرګ مړ شو.

دريم دليل: رسـول اللهصلی الله عليه و سلم فرمايلي دي: (مَن خَلَعَ يَدًا مِن طَاعَةٍ، لَقِيَ اللَّهَ يَومَ القِيَامَةِ لَا حُجَّةَ لَهُ، وَمَن مَاتَ فِي عُنُقِهِ بَيعَةٌ، مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً) [صحيح المسلم ۱۸۵۱]

ترجمه: چاچې لاس له طاعت نه وويستلو نو دده لپاره به هيڅ حجت نه وي او څوک چې مړ شـو او د هغه په غاړه کې بيعت نه وو؛ نو دی د جاهليت په مرګ مړ شو.

ثلورم دليل: رسـول الله ﷺ فرمايي: (مَن فَارَقَ الجَمَاعَةَ قِيدَ خَلَعَ رِبقَةَ الإِسلَامِ مِن عُنُقِهِ إِلَّا أَن يَرجِعَ) [سنن ترمذی ٤٤٦]

ترجمه: څوک چې يوه لويشـت د مسـلمانانو له جماعت نه جدا شـو، ګويا چې ده د خپل څټ نه د اسلام رسی وويستله.

پورته ذکر شـويو نصـوصـو نه معلومه شـوه چې د امام سـره بيعت کول فرض دي او بيعت نه وروسـتـه کيدل په جاهليت او ګمراهی باندې مرګ دی.

دويم - د خليفه اطاعت:

مسـلمانان به د اسـلامي خلافت د ټولو حکمونو اطاعت کوي، ځکه اسـلامي خلافت يواځې د اللهسبحانه و تعالی د شـريعت نفاذ غواړي او د اللهسبحانه و تعالی د شـريعت منل او ورته غاړه ايښـودل پر هر مسـلمان فرض دي.

نبیعليه السـلام فرمايلي دي: (عَلَيكُم بِتقوَى اللَّهِ، وَالسَّـمعِ وَالطَّاعَةِ، وَإِن عَبدًا حَبَشِيًّا، وَسَتَرَونَ مِن بَعدِى اختِلَافًا شَدِيدًا، فَعَلَيكُم بِسُنَّتِي، وَسُنَّةِ

الخُلَفَاءِ الرَّاشِـدِينَ المَهدِيِّينَ، عَضُّـوا عَلَيهَت بِاالنَّوَاجِذِ، وَإِيَّاكُم وَالأُمُورَ المُحدَثَاتِ، فَإِنَّ كُلَّ بِدعَةٍ ضَلَالَةٌ) [سنن ابن ماجه ١ \ ١٥]

ترجمه: پرخپلو ځانونو تقوی او غوږ ایښـودل او د خپلو اسـلامي مشـرانو خبره منل لازم کړئ، اګرکه پر تاسـې (دخلیفه لخوا) یو حبشـي غلام وټاکل شـي او تاسـې به له مانه وروسـته دیر زیات اختلافات ووینئ؛ نو (د اختلافاتو په دغه زمانه کې) زما د سـنتو او د خلفاء راشـدینو مهدیینو د سـنتو تابعداري پرځان لازمه کړئ، په دې سنتو کلک خپل غاښونه ولګوئ او له نویو کارونو نه ځان وژغورئ، ځکه هر بدعت ګمراهي ده.

د نبی[علیه السلام] او خلفاء راشـدینو له سـنتو نه یو دا وو چې په یوه جماعت کې راټول شـوي وو، او د نظام په سـاتلو کې یې د تفرقو او ډلو څخه سـخته کرکه درلوده؛ نو د نظام په جوړولو کې نوی کار دا دی چې امت په ډلو وویشـل شـي او له دې نه قرآن او سـنت کې په کلکه منع راغلې ده.

دریم - د اسلامي خلافت مرسته او له هغه دفاع:

اسـلامي خلافت د اسـلامي نظام ممثل دی او له دې سـره مرسـته د الله[عزوجل] له دین سـره مرسـته ده، الله[عزوجل] د اسـلامي خلافت سـره

مرسته د خپلې مرستې او د دښمن پر وړاندې د قدمونو د مضبوطیا سبب ښودلی دی، لکه چې پر مؤمنانو غږ کوي او فرمايي: (يَاأَيُّهَا ٱلَّذِينَ آمَنُوٓاْ إِن تَنصُرُواْ ٱللَّهَ يَنصُرۡكُمۡ وَيُثَبِّتۡ أَقۡدَامَكُمۡ) [سورة محمد ۷]

ترجمه: ای مؤمنانوْ! که مو د الله تعالی د دین مرسته وکړه، هغه به ستاسې مرسته وکړي او ستاسې قدمونه به د دښمن پر وړاندې پیاوړي کړي.

نبیعليه السلام د دويمې عقبې په بيعت کې له صحابه ؤ نه په لاندې الفاظو بيعت اخستی وو، چې له دې نه د اسلامي خليفه د مرستې فرضيت معلوميږي، لکه چې علماء کرامو له دې نه همدا فائده راويستلې ده:

(وعلى ان تنصروني فتمنعوني) [الاسلام والدستور ۱ \ ۱۱۲] ترجمه: زه درنه پر دې خبره بيعت اخلم چې له ما سره به مرسته کوئ او له ما نه به دفاع کوئ.

ثلورم- په امر بالمعروف او نهی عن المنکر کې له خلافت سره ملاتړ:

د اسلامي خلافت کار او مسئوليت دا دی چې د مسلمانانو ترمنځ به نيکی خپروي خلک به نيکيو په لور رابلي او له بديو به يې ژغوري؛ نو پر مسلمانانو لازمه ده چې د اسلامي خلافت زمريانو ته ددغه مقدس هدف په ترلاسه کولو کې لاس ورکړي او ورسره مرسته

وکړي، ترڅو اسـلامي ټولنه له نيکو عملونو ډکه شـي او د منکراتو او ناروااوو سپيره والى ترې له منځه لاړ شي.

نبی[عليه السلام] په همدې خبره صحابه ؤ نه بيعت اخيسـتی وو، لکه چې فرمايلي يې وو: (وعلى الامر بـالمعروف والنهى عن المنكر) [الاسلام والدستور ١ \ ١١٢] ترجمه: زه درنه پر نيکی د امر کولو او له بدی نه په منع کولو بيعت اخلم.

پنځم - په هر موقف کې د الله[سبحانه و تعالى] لپاره قيام او په دې لاره کې د چا له ملامتيا ويره نه کول:

د حق دفاع او د حق پلوي د مسـلمان صـفت دی او ټول مسـلمانان به په دې لړ کې له اســلامي دولت ســره اوږه په اوږه دريږي او په هرځای کې به له حق نه دفاع او دحق لپاره قيام کوي او په دې اړه به د هيچا له ملامتيا څخه نه ويريږي.

نبی[عليه السلام] په دې اړه هم بيعت اخسـتی وو، لکه چې فرمايلي يې وو: (وان تقوموا فى الله لا تخافون فى الله لومة لائم) [الاســلام والدســتور ١ \ ١١٢] ترجمه: زه درنه په دې خبره بيعت اخلم چې (په هر موقف کې به) د الله تعالی لپاره ودريږئ او په دې لاره کې به د چا له ملامتيا نه ويره نه کوئ.

شپږم- په ټولنیزو چارو کې د الله سبحانه و تعالی د رضا لپاره خرچه او مصارف کول:

اللهعزوجل مسـلـمانان مکلف کړي دي چې په خپلو ټولنیزو چارو کې به لګښت کوي، د بې وزلو حقوق به اداء کوي، له فقیرانو او مسکینانو سـره به مرسـتـه کوي، په اسـلامي ټولنه کې به داسـې اړخلک نه پرېږدي، چې بچیان یې د سـوال مړی ته ناسـت وي او یا په غمونو او ښادي کې نورو ته وپسخیږي، چې دې ته صدق او زکات ویل کیږي او د بیلابیلو دولونو احکام لري.

رسول اللهصلی الله علیه وسلم د خپل بیعت په لړکې په دې خبره هم بیعت اخستی وو، لکه چې فرمایي: (والنفقة فی العـــسر والیســـر) [الاسلام والدستور ١ | ١١٢] ترجمه: په هرحالت کې به نفقه (د الله تعالی رضا لپاره خرچ) کوئ که سختي وي او که آساني.

اووم - د خلیفه لخوا ټاکل شوي امیران د خلیفه استازي ګڼل او دهغوی د اوامرو اطاعت کول:

لکـه نبیعلیه الســلام خپلـو ملګـرو تـه ویلي و: (انتم علی قومکم بما فیهم کفلاء، ککفالة الحوارین لعیسیـــ بن مریم، وا نا کفیل قومی) [الاســلام والد ستور ١ | ١١٣] ترجمه: تاسـې پرخپلو قومونو داسـې کفیلان یاسـت، لکه حواریین چې د عیسیعلیه السلام کفیلان و.

ځيني شبهات او دهغې ځوابونه

اوله شبهه: آيا بيعت له ملا محمدعمر مجاهد[حفظه الله] سره پکار دی او يا له شيخ أبوبکر القريشي البغدادي [حفظه الله ونصره] سره؟

زموږ د کتاب د ليکلو موضـوع تقريبا همدا ده، اوس اصـلي موضـوع شروع شوه، خو دا مخکې خبرې د دې بحث لپاره ضروري وې، ځکه مو هغه موضوع د تمهيد په شکل بيان کړه.

اول بـايد دې خبرې تـه ځواب ووايو چې بيـا دلايلو بـاندې وروســـتـه صحيح پوه شو.

د خلافـت بيعـت د خليفـة المســلمين الشــيخ أبوبكر القريشــي البغدادي[حفظه الله ونصره] سره پکار دی نه له ملا محمدعمر **مجاهد**[حفظه الله] سره، راځه اوس په دې اړه وجوهات او دلایل وګوره.

اوله وجه: مخکې لدې چې د الشيخ أبوبكر البغدادي[حفظه الله ونصره] سره د بيعت دلایل او وجوه بیان کړو، په دې خبره سر خلاصول پکار دي چې له یوه امام سره پر امامت بيعت کول د خلافت یوه برخه(فرعه) ده یعنې هغه وخت به له یو چا سره بیعت لازم وي، چې هغه خلیفه وي، چې خلیفه نه وي؛ نو د خلافت او امامت بیعت ورســره نشــته، کله چې یو کس خلیفه نه وي، څوک یې خلیفه نه بولي او ځان ته هم خلیفه نه وایي هغه خلیفه نشي کیدای.

ملا محمد عمر مجاهد[حفظه الله] ځکه خلیفه نه دی، چې نه یې په دې اړه تر اوســه کوم غږیز(صــوتي) پيغام چا اوریدلی او نه لیکنیز(کتبي) چې ګوندې نوموړی دې یو چاته د خلافت لپاره د بيعت بلنه ورکړې وي اویا دې د خلافت اعلان کړی وي، د رسـول الله[صلى الله عليه وسلم] نه وروسـته چې څومره خلفاء تیر شـوي دي، د خلافت سـره سـم ورسـره خلکو بیعت کړی او هغه هم خلک خپل بیعت تـه رابللي او خپل خلافت اعلان یې په ډاګه کړی دی.

سوال: که څوک پوښتنه وکړي چې د افغانستان او پاکستان ډېرو جهادي ډلو له ملا محمدعمر مجاهد حفظه الله **سره بیعت کړی وو؛ نوڅنګه هغه ته خلیفه نشو ویلای، او خلیفة المسلمین أبوبکر البغدادي** حفظه الله ونصره **ته خلیفه ویلای شو؟**

ځواب: داځکه چې له ملا محمدعمر مجاهد سره ډېرو تنظیمونو بیعت کړی وو او دا ډیر ښه کار وو؛ خو هغه بیعت په جهاد باندې وو؛ نه په خلافت، ځکه له خلافت سره اعلان د خلافت ضروري دی او ملاصیب حفظه الله اعلان د جهاد کړی وو او اعلان د خلافت یې نه وو کړی، بل دا چې د هیچا د بیعت د قبولیت اعلان یې نه دی کړی، چې ګوندې فلاني ډلې مونږ سره بیعت کړی او موږ یې ومنل، او ملا محمد عمر حفظه الله کې د خلافت شرطونه هم نه وو پوره شوي، لکه داسې بیعتونه په صحابه کرامو کې له عبدالله بن مطیع، عبدالله بن حنظله، قیس بن عباده، عکرمه بن ابی جهل رضی الله عنهم او داسې نورو نه ثابت دي، سره له دې چې هغوی خلفاء نه وو، ځکه نه د اهل الحل والعقد لخوا ټاکل شوي وو، او نه یې خلافت اعلان کړی وو.

سوال: تاسې څه پوه شوئ چې په خلافت یې بیعت نه دی کړی؟

ځواب: د لاندې وجوهاتو له امله:

-۱- داچې ملاصــیب حفظه الله نه کوم لیکنیز پیغام لري او نه غږیز، چې د خپل خلافت اعلان یې پکې کړی وي، یا یې په خلافت باندې له خلکو نه بیعت اخستی وي.

-۲- ځومره جهادي تنظیمونو چی ملا محمد عمر مجاهد ته ځان منســوباوه په خپلو تنظیمونو کې یې په خپل ســر ځومره تصــرفات کول که ځوک یې امیر جوړاوه، که یې معزولاوه او که وظیفو ته یې تغیر ورکاوه، ملاصــیب به هیڅ نه خبریده، چې دا ټول په دې خبره دلالت کوي چې ملاصیب یواځې د جهادي نظم امیر وو او بس، او که چیرته دی خلیفه وای؛ نو په وظایفو او د خلکو په ټاکلو کې به یې واک چلیدای، دا هیڅوک نشــي ثابتولای چې ملاصــیب حفظه الله دې ځوک په وظیفه مقرر کړی وي یا دې معزول کړی وي.

۳- د افغانســتان له بیرون نه چې ځومره مجاهدینو جهاد کړی دی، په هغوی کې هیڅوک دانشــي ثابتولای چې د ملا محمدعمر مجاهد لایحه دې ورســره وي او په هغې دې چلیدلي وي؛ حالانکه خلافت خو جهاني دولت دی نه یو خاص سرحد(افغانستان) پورې محدود.

-۴- د امارت په انټرنټي پاڼو او رسنیو کې رسمي پیغامونه خپریږي، چې په هغې کې یې په صــریحه توګه دا خبره کړی چې موږ د چا په چارو کې لاس وهنه نه کوو او موږ خارجي ملکونو ته ضرر نه رسوو او موږ

چاته اجازه نه ورکوو، چې د افغانستان خاوره د چا پرضد استعمال کړي، دا خبره ډیر صریح دلیل دی چې د ملا محمدعمر مجاهد امارت تر افغانســـتانه محدود وو، لهذا دا یوه جهادي منظمه وه، نه خلافت، ځکه خلافت دټولې نړۍ لپاره عام وي او هیڅ ډول سرحدات او انګریزي پولو ته اعتبار نه ورکوي.

دویمه وجه: خلیفه یو ژوندی خپلواک او آزاد شـــخص وي او دا درې واړه صـــفات به پکې په یقیني توګه موجود وي، ملا محمد عمر مجاهد که ژوندی وي، الله دې حفاظت وکړي او که شـــهید شـــوی وي، الله دې شـــهادت قبول کړي او که بندي وي الله دې له بنده راخلاص کړي، چې د خلافت له کاروان سـره یوځای شـي او د نااهلو دا بهانه هم ختمه شي، چې موږ د ملاصیب امر ته سترګې په لاره یو.

له بده مرغه د نومړي په اړه نن هم هیڅ دقیق معلومات نشـــته، چې نومړی به ژوندی وي او که نه، موږ نه پوهیږو چې د نومړي لـه نوم ســـره (رحمـه الله) ووایو کـه (حفظـه الله) او کـه (فـک الله اسـره)، ځکه له څو کلونو راپدېخوا نه کوم غږیز پیغام اوریدل کیږي او نه لیکنیز، او د خلیفه په اړه رســـول الله صـلی الله علیه وســلم فرمایي:

(وَإِنَّمَا الإِمَامُ جُنَّةٌ يُقَاتَلُ مِن وَرَائِهِ وَيُتَّقَى بِهِ) [متفق علیه]

ترجمه: امام به د یو ډال حیثیت لري چې د هغه ترشـــا به خلک جنګیږي او دهغه په سیوري کې به ځان خوندي کوي.

که جنګ ته راوتل د امنیتي تدابیرو له امله ممکن نه وي؛ نو یو غږیز پیغام وړاندې کول خو څه ګران کار نه دی، ســـره له دې چې ډېر مؤمنان مجاهدین چې کافرو ته ډېر مطلوب دي، پخپل ســر په جنګ کې ګډون کوي او ملاصـــیب د خپلو مجاهدینو د ډاد لپاره یو پیغام نشي تقدیمولای؟!.

آیا دا کیدای شي چې یو داسې کس دې د امت خلیفه وګرځي چې له کلونو کلونو یې د مرګ او ژوند په اړه معلومات نه کیږي؟

او آیا دا به د یو چا لپاره د الله سبحانه و تعالی په نزد حجت وګرځي چې یو ښـکاره د خلافت په ټولو شـرطونو برابر، له هرقســم شـرعي معتبرو انتقادونو نه بري، د اســلامي امارت نه په څو چنده زیات تمکین والا خلیفه دې پریږدي او په دې بهانه دې ورســره له بیعت نه ســرغړونه وکړي، چې موږ ملاصـــیـب لرو او د هغـه امر تـه انتظـار کوو. کـه ملاصـــیب وي؛ خو تراوســـه به یې د خلافت د کاروان په اړه یو څه ویلي وای، دا چوپتیا یې دا په ډاګه کوي چې نوموړی نشـــتـه؛ خو چیرته کومه بله ســـرچینه د ملاصـــیب له نامه په اســـتفادې ســـره

مجاهدين ورونه تیرباسـي او له اسـلامي خلافت سـره يې له بیعت ځخه رابندوي.

زمونږ په اند په دې وخت کې د خلافت په وړاندې بهانې لټول او بیعت نه کول به د نفس له غوښتنې پرته بل هیڅ نه وي.

دریمه وجه: که چیرې ملامحمدعمرمجاهد[جفظه الله] خلیفه وي؛ نو کله چې الشـیخ أبوبکر البغدادي[حفظه الله] د اهل الحل والعقد لخوا خلیفه مقرر کړی شـو؛ نو په ملا محمد عمرمجاهد دا فرض نه وه چې دا اعلان يې ټولو مسـلمانانو ته کړی وای چې له الشـیخ أبوبکر البغدادي سـره بیعت ونه کړي؟، ځکه چې زه خلیفه یم؛ نوچې دا اعلان يې ونکړو دا به له څو وجو خالي نه وي.

-**اول**- یا خو نوموړی وفات شوی دی (الله تعالی دې وبښي)؛ نو بیا يې هم خلافت ختم شو.

-**دوهم**- یا بندي دی (الله تعالی دی راخلاص کړي) خو خلیفه بیاهم نشي کیدای، ځکه بندي خپلو تصرفاتو ته منع وي، نو ټول امت به څنګه له زندان نه رهبري کړي.

-**دریم**- او که ژوندی وي (الله تعالی دې حفاظت وکړي) خو بیا هم خلیفه نه دی، ځکه د شـیخ أبوبکر البغدادي[حفظه الله] د خلافت په اعلان چوپه خوله پاتې شو.

او دعقودو په اړه د فقهاوو قاعده هم دا ده چې سـكوت په رضـا دلالت كوي؛ نو معلومه شـوه چې نومړی د خليفة المسـلمين أبوبكر البغدادي[حفظه الله ونصره] په خلافت رضـا دی او دا چې اعلان د بيعت ورسره نه كوي؛ نو له كومې خوا نه به مجبوريت ولري.

نو هر كله چې ملا صـيب د خليفة المسـلين په اړه غلی دی او منفي پيغام نه راليږي، نو هغه كسـان چې ملامحمدعمر مجاهد خليفه ګڼي، ولې دومره ګرم دي لږ سوچ كول پكار دي.

ثلورمه وجه: د خليفه كيدلو د اساسي شرطونو نه يو شرط قريشي كيدل دي.

قريشي څوك دی؟

قريشي هغه چاته ويل كيږي چې د النضر بن كنانه بن حزيمه په اولاد كې وي، لكه امام ابن هشام همداسې ويلي دي.

-اول دليل- رسـول الله[صلى الله عليه و سلم] فرمايي: (إِنَّ هَذَا الأَمرَ فِي قُرَيشٍ، لَا يُعَادِيهِم أَحَدٌ إِلَّا كَبَّهُ اللَّهُ فِي النَّارِ عَلَى وَجهِهِ، مَا أَقَامُوا الدِّينَ) [صـحيح البخاري ٧١٣٩]

ترجمه: يقينا دا د خلافت كار به قريش سـمبالوي، په دې كاركې به ورسره جګړه نه كوي، مګر الله به يې پرمخې په اور كې واچوي؛ خوتر څو پورې چې دين قايموي.

-**دوهم دليل**- رسـول الله صلى الله عليه و سـلم فرمايي: (لَا يَزَالُ هَذَا الأَمرُ فِي قُرَيشٍ مَا بَقِيَ مِنهُم اثنَانِ) [صحيح البخاري ۳۵۰۱]

ترجمه: دا د خلافت کار به همیشه لپاره په قریشو کې وي ترڅو چې دوی کې دوه کسان هم پاتې وي.

-**دريم دليل**- کله چې أبوبکر صديق رضی الله عنه وويل: (وَلَن يُعرَفَ هَذَا الأَمرُ إِلَّا لِهَذَا الحَيِّ مِن قُرَيشٍ) [صحيح البخاري ۶۸۳۰]

ترجمه: دا کار د خلافت ندی پیژندل شوی، مګر د قریشو د قبیلې لپاره؛

نو ډیر نصوص پدې خبره دلالت کوي چې خلیفه به د قریشو وي.

امام نووي رحمه الله وايي: (هذه الاحاديث واشبههما دليل ظاهر على ان الخلافة مختصة بقريش لايجوز عقدها لاحد من غيرهم وعلى هذا انعقد الاجماع فى زمن الصحابة والتابعين فمن بعدهم بالاحاديث الصحيحة) [شرح نووى على صحيح المسلم جلد ۱۲ ص ۲۰۰]

ترجمه: دا احادیث او ددې په شان نور احادیث ښکاره دلالت کوي چې خلافت قریشو پورې خاص دی، له قریشو پرته هیچاته جایز نه دي، چې خلیفه دې جوړ شي او د صحیحو احادیثو له امله په دې

خبره د صحابه کرامو او تابعینو او د هغوی نه وروسته زمانه اجماع شوې ده.

پورته ذکر شوي نصوص په دې خبره دلالت کوي، چې د قریشو په شتون کې بل څوک خلیفه نشي جوړیدای.

بالفرض که ومنل شي چې ملامحمدعمر ژوندۍ دی، بیاهم د الشیخ أبوبکر الحسیني القریشی البغدادي حفظه الله په شتون کې خلیفه نشي جوړیدای.

سوال: الشیخ أبوبکر الحسیني القریشی البغدادي اهل الحل والعقد نه دی ټاکلی؟

ځواب: ددې خبرې مقصد که چیرې دا وي چې اهل الحل والعقد دده د مقررولو لپاره مشوره نه ده کړې، بلکې خپله یې ځان معرف کړی، نو دا خبره غلطه ده، ځکه دا خلافت د شیخ أبوبکر البغدادي په غوښتنه او لیوالتیا هغه ته نه دی سپارل شوی، بلکې دا د اهل الحل والعقد په پریکړه د هغه په غاړه کې وراچول شوی او هغه پرځان بوج ګڼلی، [لکه د هغه له خطبې نه یې واوره] .

او که چیرته د دې خبرې مقصد دا وي چې دا د ټولو تنظیمونو نه راجمع شویو اهل الحل والعقد نه دی ټاکلی، بلکې د بعضې تنظیمونو مشرانو او اهل الحل العقد ټاکلی دی؛ نو دا سوال پرځای

دی؛ خو موږ وایو که داسې شوي وی چې د نړۍ د ټولو جهادي تنظیمونو مشرانو داسې موقع پیدا کړې وی، چې په یو ځای راټول شوي وی او ټولو په شریکه په یوه خوله ټاکلی وی دا خوبه ډیره بهتره او غوره وی؛ **خو دا ممکنه نه وه،** ځکه کفار شپه او ورځ د جهادي تنظیمونو مشران په نښه کوي او د هغوی وینو ته تږي دي؛ نو دا کار ناممکن وو چې ټول جهادي مشران دې یوځای ته راټول شي او بیا دې خلیفه وټاکي، هغه څوک به څنګه عراق او شام ته د خلافت د عقد لپاره حاضري ورکړي، چې یو ویډیویي یا غږیز پیغام مجاهدینو ته نشي رالیږلی.

بل دا چې د اهل الحل والعقد لپاره لازمه نه ده چې ټول جهادي مشران او علماء دې پکې راټول شوي وي او یو خلیفه به یې ټاکلی وي، ځکه د صحابه وو په زمانه کې هم د امامت عقد د یو څو کسانو لخوا کیده او نورو باندې به بیا بیعت لازم وو.

امام نوويرحمه الله وایي: (اتفق العلماء على انه لايشترط لصحتها مبايعة كل الناس ولاكل اهل الحل والعقد وانما يشترط من تيسر اجتماعتهم من العلماء والرؤسا ووجوه الناس) [شرح النووي جلد ٥ ص ٨١، فتاوه ابن حجر الهيثمي جلد ٤ ص ٣٠٨]

ترجمه: د ټولو علماؤ دا اتفاق دی چې د امام د جوړیدو لپاره دا شرط نه دی چې ټولو خلکو به بیعت ورسره کړی وی او نه ټولو اهل الحل و العقد، بلکې شرط دا دی چې دچا راجمع کیدل آسان وي چې هغه علماء، مشران، مخوریز خلک وي.

الشیخ محمد رشید رضا رحمه الله د ابن حجر رحمه الله نه په نقل سره وايي: (ولیس لمن کان فی بلد الامام علی غیره من اهل البلد فضل مزیة یقدم بها علیه انما صار من یحضر ببلد الامام متولیا لعقد الامامة عرفا وشرعا لسبوق علمهم بموته) [جلد ١ ص ٢٣]

ترجمه: هغه کسان چې د امام په کلي کې اوسیږي په نورو لرو خلکو باندې څه غوره والی نلري چې د امام د منطقې والا به په نورو مخکې وي، خو امام ته نږدې ښاروالا به خلیفه ټاکي شرعًا او عرفًا، ځکه مخکنی امام چې مړ کیږي؛ نو معلومات یې دې نژدې خلکو ته کیږي.

د علماؤ د پورتنیو عبارتونو نه معلومه شوه چې ټول علماء، جهادي مشران او نیکان خلک راجمع کول د اهل الحل والعقد لپاره شرط نه دی، بلکې زموږ لپاره د خلفاؤ تاریخ مخې ته پروت دی، أبوبکر صدیق رضی الله عنه پنځه کسانو اول مقرر کړ، لکه مؤرخینو دا خبره لیکلې ده، بیا ورسره نورو بیعت وکړ، عمر رضی الله عنه یوازې أبوبکر صدیق رضی الله عنه مقرر کړ، د عثمان رضی الله عنه د مقررولو لپاره پنځه

کسـان راجمع شـوي وو، بیا واک یوازې عبدالرحمن بن عوفرضی الله عنه ته پاتې شـو؛ نو یوازې عبدالرحمن بن عوفرضی الله عنه عثمانرضی الله عنه مقرر کړ، علیرضـی الله عنـه سـره اولنۍ بیعـت عبـاس بن عبدالمطلبرضی الله عنه وکړ، د نورو خلکو د مشورې پرته عباس رضی الله عنه علیرضـی الله عنه ته وویل چې لاس دې را اوږد کړه چې بیعت درسـره وکړم نو بیعت یې ورسـره وکړو، داسـې نورې ډیرې نمونې موجودې دي.

سوال: بیعت په هغه چا باندې فرض دی چې د خلیفه سلطه پرې وي؟

ځواب: دا خبره هم غلطه ده، ځکه د بریده بن حصیبرضی الله عنه په اړه په یو اوږد روایت کې راځي چې کله به رسـول اللهصلی الله علیه وسلم د جنګ لپاره امیر لیږه؛ نو نصـیحـت بـه یې ورتـه کـاوه، چې پـه هغـه حدیث کې بیا داسې دي چې ته په کوم قوم باندې حمله کوې نو دې درې خبرو ته یې راوبله؛ او هغه داچې: (ثُمَّ ادعُهُم إِلَى الإِسـلَامِ، فَاقبِل مِنهُم، وَكُفَّ عَنهُم، ثُمَّ ادعُهُم إِلَى التَّحَوُّلِ مِن دَارِهِم إِلَى دَارِ المُهَاجِرِينَ، فَإِن أَبَوا أَن يَتَحَوَّلُوا مِنهَا، فَأَخبِرهُم أَنَّهُم يَكُونُونَ كَأَعرَابِ المُسـلِمِينَ، يَجرِى عَلَيهِم حُكمُ اللهِ الَّذِى يَجرِى عَلَى المُؤمِنِينَ) [صحیح المسلم ۱۷۳۱]

ترجمه: بیا ته دوی ته اسلام طرف ته راوبله، که چیرې ستا خبره یې ومنله نو دا خبره ترې قبوله کړه او جنګ ورسره مه کوه بیا دوی دې خبرې ته راوبله چې دوی دې خپل کورونه پرېږدي او مهاجرینو ته دې هجرت راوکړي او دا خبره ورته وکړه که چیرې دوی دا کار وکړ نو د دوی لپاره به هغه څه وي کوم چې د مهاجرینو لپاره وي که چیرې دوی هجرت نه کولو نو دوی ته خبر ورکړه چې دوی به بیا د مسلمانانو بانډه چیانو په شان وي، په دوی باندې به هغسې حکم د الله تعالی جارې کیږي لکه څنګه چې په عامو مسلمانانو جاري کیږي.

دې حدیث کې رسـول الله صلی الله علیه وسلم هغو مسـلمانانو ته چې د مدینې نه د باندې اوسیږي دا حکم وکړ چې تاسې که چیرته دارالهجرت ته نه راځئ؛ نو پر تاسې به د الله سبحانه وتعالی هغه حکم جاري کیږي، هغه چې په عامو مسـلمانانو جاري کیږي، دا خلک اګرچې د مدینې نه لرې وو؛ خو د الله سبحانه وتعالی حکمونه به پرې جاري کیدای شي؛ نو په هغه حکمونو کې یو حکم د امام سره بیعت دی؛ نو اګر که د امام له ځای نه لرې وي؛ خو د بیعت حکم ترینه نشي ساقطیدلای.

دويم ځواب: د مسلم شريف په حديث کې راځي: (وَمَن مَّاتَ وَلَيسَ فِي عُنُقِهِ بَيعَةٌ، مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةٌ) [صحيح المسلم ۱۸۵۱]

ترجمه: څوک چې مړ شـــو او غاړه کې يې د امير بيعت نه وو، نو مرګ يې د جاهليت دی.

دې حديث کې د **(من)** لفظ عام دی چې هرچاته شـــامل دی؛ نو هرڅوک رســول الله صلى الله عليه و سلم شــودلي، چې په شــرطونو برابر يو اسلامي خليفه موجود وي او څوک ورسره بيعت ونه کړي د جاهليت په مرګ مړ شو.

نو څوک چې داســې ځای کې اوســيږي چې د خليفه غوښــتني پوره کولای شي که لرې وي او که نږدې وي، ددې حديث د وعيد نه نشي خلاصيدای، د تخصيص لپاره هيڅ دليل نشته.

دريم ځواب: ابوحـامـد الغزالي رحمه الله ليکي چې: (و باطل ان يعتبر فيه اجماع كافة الخلق فى جميع اقطار الارض فان ذلک غير ممكن و لا مقدور لاحد من الامة ولافرض ذالک ايضـــا فى اعصــــار الخالية للائمة الماضـــين وباطل ان يعتبر اجماع جميع اهل الحل والعقد فى جميع اقطار الارض لان ذالک مما يمتنع او يعتذر تعذرا يفتقر الى انتظار مدة عســاها تريد على عمر الامام فتبقى المور فى مدة الانتظار مهملة) [فضايح الباطنية جلد ۱ ص ۱۷۵]

ترجمه: دا باطله خبره ده چې د بیعت لپاره دې د اول ځل لپاره ټول خلک د ځمکې د کنارو نه راجمع شـــي، ځکه دا خبره ناممکنه ده او نه دا کار د یو امام لپاره آسانیدای شي او نه مخکنیو امامانو دا خبره د بیعـت لپـاره لازمـه ګڼلې، او دا خبره هم بـاطلـه ده چې د امـام د مقررولو لپاره دې ټول اهل الحل والعقد د ځمکې د کنارو نه راجمع شي، ځکه یو خوا دا خبره ممکنه نه ده بله دا چې دا یو داسې بهانه ده چې د یوې اوږدې زمانې انتظار ته ضرورت لري، کیدای شي چې د امام د عمر نه هم زیات عمر وغواړي؛ نو د دې انتظار موده کې به کارونه بې کاره پاتې شي.

او موږ وایو: چې د ټولو خلکو راټولیدل ضروري شي؛ نو بیا د خلافت او دیموکراتیکو ټـاکنو ترمنځ څـه فرق راغی، پـه دیموکراســـی کې د ولسمشر د ټاکلو لپاره دیموکراتان د ټولو خلکو وتل او په زیات شمیر رایې ورکول لازم بولي، که موږ هم د خلیفه لپاره دا ډول شـــرطونه کیږدو او هغه هم په داسې حال کې چې شـریعت نه وي ټاکلي؛ نوبیا خو فرق رانغی، زموږ د خلافـت او دیموکراتیکو ټـاکنو ترمنځ فرق همدا دی چې هغوی ټول رایه کاروي او موږ اهل الحل والعقد ته واک ورکوو. هغه که ډیر وي که لږ: خو چې اهل الحل والعقد وي او امـام وټـاکي، موږ بـه یې د خپـل امـام پـه توګـه منو او بیعـت بـه ورســـره کوو؛ نو وروســـته بیعت په هر مســـلمان لازم دی؛ خو د اول

ځل لپاره د انعقاد خلیفه کې د عامو خلکو ټولیدل او زیاتو خلکو ټولیدل ضروري نه دي.

څلورم ځواب: د أبوبکر صدیق رضی الله عنه د زماني نه راپدیخوا داسې یو خلیفه نه دې تیر شـــوی چې په اول ځل د بیعت په وخت کې دې ورتـه د ټولې نړۍ خلـک ټول شـــوي وي، بلکې د ځینې لرې منطقو خلک به ډیر وروسته خبر شو؛ نو بیا به یې بیعت وکړو.

پنځم ځواب: که څوک دا بهانه کوي چې دلته یې تمکین نشـــته؛ نو په موږ بیعت ندی لازم، نو دا تمکین خو داسـې نه دی چې د هوا نه راځي دا خو زما او ســتا په بیعت باندې راځي، موږ او تاسـې؛ خو له کلونو راپدیخوا دا وینې د دې لپاره تویولې چې اســلامي خلافت به قایموو؛ نو اوس چې اسلامي خلافت قایم شـو اوس وایئ چې په موږ یې تمکین نشــته؛ که دهغه نشــته ســتاخو شــته ، ولې تا دا تمکین ددې خلافت لپاره نه حاصلاوه؟ نو معلومه شوه چې دایوه بهانه ده.

سوال: که موږ بیعت وکړو پدې سره دمجاهدینو صفونه بیلیږي؛ نو موږ دمجاهدینو داتفاق پخاطر بیعت نه کوو؟

ځواب: دا حقـه خبره ده چې مجـاهـدینو کې بـایـد جـداوالی نـه وي، دښمن ته ټول په یو صف کې ولاړ وي، خو دا خبره معلومول ضروري

دي چې اتفاق په څه شي راځي؟ اتفاق په دې راځي چې ټول مسلمانان د يو خليفه په بيعت باندې راجمع شــي، شــريعت ددې په خاطر **خلافت** مشـروع کړی، چې تنازعات ختم شي او د يو بيرغ لاندې ټول مجاهدين راجمع شي دا ځنګه کيدای شي چې شريعت دې د مختلفو قومونو، مختلفو تنظيمونو او مختلفو ملکونو د يو ځـای کيـدو او اتفـاق لپـاره خلافـت مقرر کړی وي او تـه دې وايې چې خليفـه ســره بيعت کولو باندې تفرقه او اختلاف راځي.

دويم ځواب: کله چې خليفه مقرر شــو؛ نو په ټولو مســلمانانو لازمه ده چې بيعت ورسره وکړي؛ نو خلافت ته راتلل او بيعت کولو سره د مسـلمانانو جماعت يو کيږي؛ نو اوس چې څوک بيعت نه کوي اصـل اختلاف همـدا کس پيـدا کوي، پـه خپلو جمـاعتونو او تنظيمونو کې پاتې کيدل همدا اختلاف دی، نه بيعت کول د خليفه سره.

دريم ځواب: د دې تنظيمونو اتفـاق هر مجـاهـد تـه معلوم وو چې څومره نفرت موجود وو، پـه هر يو تنظيم کې څو، څو تنظيمونـه موجود وو، همدا اوس په يو مقاومت کې چې مرتدينو ســره په جنګ دي د درې قومندو لاندې جنګيږي، هر مسـلمان که په دې بې اتفاقۍ سـوچ وکړي، دې نتيجې ته به ورسيږي چې دا د الله[عزوجل] عذاب دی او ددې عـذاب ډير ســببونـه دي خو يو غټ ســبب يې د خلافـت نـه

قایمول وو؛ نو آیا دې بې اتفاقیو نه یو خلافت ته راتلل به بې اتفاقي وي او که نه خلافت پرېښودل او دوباره په تنظیمونو تقسیمیدل؟!.

څلورم ځواب: کومو نصـــوصـــو کې چې اختلاف او بې اتفاقۍ نه منع راغلې ده، د هغې مقصـــد همدا وي چې تـاســـو د خلافـت نـه او مســـلمانانو د جماعت نه مه جدا کیږئ، دا یې مقصـــد نه دی چې تاســـو د خلافت لپاره تنظیمونه مه ماتوئ، مثال یې دا دی، رســـول اللهصلی الله علیه وسلم فرمایلي دي: (مَن فَارَقَ الجَمَاعَةَ قِيدَ شِبرٍ فَقَد خَلَعَ رِبقَةَ الإِسلَامِ مِن عُنُقِهِ إِلَّا أَن يَرجِعَ) [سنن ترمذي ٤٤٦]

ترجمه: څوک چې یوه لویشت د مسلمانانو له جماعت نه جدا شو، ګویا چې ده دخپل څټ نه د اسلام رسۍ وویستله.

دلته په اتفاق د علماؤ له (الجَمَاعَةَ) نه مراد د مســـلمانانو امام او خلافت دی.

سوال: اوس د فتنو دَور دی ځان ته کیناستل غوره دي، نه بیعت کول؛ داسې نه چې فتنو کې اخته شو؟!

ځواب: دا حقه خبره ده چې ســـړی کله په فتنو کې اخته کیږي؛ نو باید داسې ځای ته لاړشي چې د فتنو نه په امن کې وي لکه حدیث

کې راځي: (يُوشِكُ أَن يَكُونَ خَيرَ مَالِ المُسلِمِ غَنَمٌ يَتبِعُ بِهَا شَعَفَ الجِبَالِ وَمَوَاقِعَ القَطرِ، يَفِرُّ بِدِينِهِ مِنَ الفِتَنِ) [صحيح البخاري ١٩]

ترجمه: نږدې ده چې د خلکو به اوزې غوره مال وي، چې د غرو په سرونو کې به يې خرڅوي او کوم ځاى چې بارانونه کيږي دا خپل دين به له فتنو نه تختوي.

خو ورونو دا پيژندل پکار دي چې فتنه څه ته وايي او فتنو کې اخته کيدل څه ته وايي او د فتنو نه به سړى څنګه بچ کيږي؟

ابن اثير الجزري رحمه الله وايي چې فتنه اصـــل کې امتحان ته وايي خو ډيره چې استعماليږي په هغه امتحان کې چې سړى بد حال ته بيايي؛ نومورى بيا شـــپږ نورې معانې ذکر کړې چې په هغو معانو باندې هم استعماليږي [النهاية: جلد ٣ ص ٤١٠]

بيا هغه فتنه چې رســـول الله صـلى الله عليه و سـلم موږ په هغې کې د واقع کيدلو نه يروي او د هغې په باره کې ابن حجر رحمه الله وايي: (الفتنة ماينشأ عن الاختلاف في طلب العلم الملك حيث لا يعلم المحق من المبطل)

ترجمه: فتنه هغه جنګ ته ويل کيږي چې د واکمنى په سـر د پيښـو شـــويو اختلافاتو په نتيجه کې رامنځته شـــوى وي چې حق او ناحقه پکې نه وي معلوم.

۱- پورته د فتنې تعریف نه دا معلومه شــوه چې د فتنې تعلق د بیعت سره نشته چې ته بیعت وکړې، نو فتنو کې به واقع شې او نه د فتنې تعلق د جهاد ســره دی چې جهاد کوې نو فتنو کې به واقع شـې، بلکې فتنه کې د هغه ســړي د واقع کیدو خطره وي چې د مســلمانو ډلو په بادشــاهۍ باندې جنګ وي او حق او ناحقه پکې نه وي معلوم.

بلکې مونږ وایو: چې له فتنو نه تښتې د ګډو اوزو په ساتلو سره، هغه وخت به تښتې چې خلافت نه وي موجود، او کله چې خلافت موجود شي؛ نو د خلافت غیږې ته به ورتښتې او له فتنو نه به ځان خوندي کوې.

۲- کله چې یو منکر منع کول وي، په دې کې به جنګ یو مســـلمان ســره وي یا به یو شــرعي خلیفه باندې یو مســلمان جماعت بغاوت کوي نو دې مسـلمان جماعت سـره به جنګ راځي دا به بیا فتنه نه وي، ځکه دلته به بیا جنګ کول دې مسلمان سـره د الله[سبحانه و تعالی] حکم وي لکه حدیث کې راځي: (مَن رأَى مِنكُم مُنكرًا فَليُغَيِّرهُ بِيَدِهِ، فَإن لَّم يَســتَطِع فَبِلِسَــانِهِ، وَإن لَّم يَســتَطِع فَبِقَلبِهِ وَذَالِک اضــعَفُ الإِيمَانِ) [صحيح المسلم ٤٩]

ترجمه: تاســـو کې چې چا ناروا کار ولیدلو نو په لاس دې منع کړي او که وس یې نه وي؛ نو په ژبه دې بند کړي او که وس یې نه وي په زړه کې دې بد وګڼي او دا کمزوری ایمان دی.

چې کله ته منکر منع کوې په لاس باندې نو خامخا به جنګ راځي، دې ته فتنه نشي ویل کیدای.

بـل ځـای کې الله تعـالی فرمـایي: (وَإِن طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا ۖ فَإِن بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي) [سورة الحجرات ۹]

ترجمـه: کـه چیرې د دوه مؤمنو ډلو پـه خپل منځ کې جنګ وي؛ نو تاســـو د دوی په منځ کې صـــلح وکړئ، که چیرې یوه ډله په بلې ډلې (خلافت) باندې تجاوز وکړي؛ نو تاسـې هغې ډلې ســـره وجنګیږئ چې تجاوز یې کړی وي.

نو دلته مسـلمانې ډلې سـره چې د اسـلامي خلافت نه یې بغاوت کړی وي جنګ کولو باندې امر کړی دی؛ نو دې ته فتنه نشي ویل کیدای.

ابن حجر رحمه الله د امام طبري رحمه الله نه نقل کړی: (الفتنة اصـــلها الا بتلاء وانـكار المنكر واجب على كل من قدر عله فمن اعان المحق اصاب و من اعان المخطى اخاطا وان اشـــكل الامر فهى الحالة التى ورد النهى عن القتال فيها)

ترجمه: فتنه په اصـــل کې امتحان ته وايي او د ناروا کارونو نه منع کول واجب دي، په هرهغه چا باندې چې توان يې رسـيږي؛ نو چاچې د چا مرسته وکړه، چې په حقه وي؛ نو حق ته ورسيد او چاچې د چا مرســـتـه وکړه، چې پـه خطـا وي؛ نو دی خطـا شـــو او کلـه چې دا معلومات نه کيده چې کومه ډله په حقه ده او کومه په ناحقه؛ نو په دې وخت کې جنګ کولو نه منع راغلې.

د پورته بحث نه معلومه شوه چې:

-۱- بيعت له فتنو سره هيڅ تعلق نه لري.

-۲- د فتنو په وخت کې رسـول اللهصلى الله عليه و سلم د خلافت د شـتون په وخت کې خپل امت ته ترغيب ورکړی، چې خلافت لازم ونيسي چې فتنو نه بچ شـــي، په يو اوږد حديث کې راځي چې ابوذررضـی الله عنه د رسـول اللهصلى الله عليه و سلم نه پوښـتنه وکړه: (فَقُلتُ: هَل بَعدَ ذَالِكَ الخَير مِن شَرّ؟ قَالَ: نَعَم، دُعَاةٌ عَلَى أَبوَابِ جَهَنَّم مَن أَجَابَهُم إِلَيهَا قَذَفُوهُ فِيهَا، فَقُلتُ: يَارَسُـــولُ الله، صِـــفهُم لَنَا، قَالَ: نَعَم، قَومٌ مِن جِلدَتِنَا، وَيَتَكَلَّمُونَ بِأَلسِـــنَتِنَا، قُلتُ: يَارَسُـــولُ الله، فَمَا تَرَى إِن أَدرَكَنِي ذَالِكَ؟ قَالَ: تَلزِم جَمَاعَةَ المُسلِمِينَ و أَمَامَهُم) [صحيح المسلم ۱۸٤۷]

ترجمه: یوه پوښـــتنه دا وه چې آیا کوم خیر کې چې نن موږ یو په دې پسې به هم شر راځي؟ رسـول اللهصلی الله علیه و سـلم ورته وفرمایل: هو! داسې دعوت کوونکې به وي چې د جهنم په دروازو باندې به وي چا یې چې خبره ومنله؛ نو جهنم ته به یې غورځوي، بیا ما ورته وویل: ای د الله رسـولصلی الله علیه وسلم! ماته یې صـفتونه بیان کړه؛ نو رسـول اللهصلی الله علیه وسلم وفرمایل: زموږ په شـان خلک به وي زموږ په شـان خبرې به کوي؛ نو ما ورته وویل: که چیرې زه په دې وخت کې موجود وم؛ نو ماته څه حکم کوې، رسـول اللهصلی الله علیه وسـلم ورته وفرمایل: د مسلمانانو جماعت او خلیفه لازم ونیسه.

دا څنګه کیدای شي چې رسول اللهصلی الله علیه وسلم فرمایي د مسلمانانو جماعت لازم ونیسه او خلیفه لازم ونیسه په دې باندې به د فتنو نه په امن شــې او ته وایې چې بیعت نه کوم ځکه چې فتنو کې به اخته شم؟؟!!.

-۳- نن تاســو وینئ چې د کفارو او مرتدینو په زندانونو کې په زرګونو مجاهدین نارینه او زنانه بندیان دي، په ډیرو هیوادونو کې له مسـلمانانو سـره وحشـیانه ظلمونه کیږي، دا د کافرو په لاسـونو کې پریښـودل په دې بهانه چې زه په فتنو کې واقع نشم، دا کوم فهم دی چې موږ یې له دین څخه اخلو؟!.

-۴- د فتنو نه د بچ کیدو لپاره رسول اللهصلی الله علیه وسلم طریقه ښودلې ده چې سنګر مه پرېږده. حدیث شریف کې راځي: (ذَكَرَ رَسُولُ اللهِ فِتنَةً فَقَرَّبَهَا قَالَت: قُلتُ: يَا رَسُولُ اللهِ، مَن خَيرَ النَّاسِ فِيهَا؟ قَالَ: رَجُلٌ فِي مَاشِيَتِهِ يُؤَدِّى حَقَّهَا وَيَعبُدُ رَبَّهُ، وَرَجُلٌ آخِذُ بِرَأسُ فَرَسِـهِ يُخِيفُ العَدُوَّ وَيُخِيفُونَهُ) [روزه الترمذی ۲۱۷۷، قال الالبانی صحیح]

ترجمه: رسول اللهصلی الله علیه وسلم فتنه ذکر کړه او ډیره نږدې راتلونکې یې وښوده، راوي وایي چې ما رسول اللهصلی الله علیه وسلم ته وویل چې په دې کې به غوره خلک څوک وي وېې فرمایل چې: یو هغه سړی چې ګډې بزې څروي او د اللهسبحانه و تعالی حق اداء کوي او د اللهسبحانه و تعالی بندګي کوي او بل هغه کس چې خپل آس ورسره وي، دی دښمن ویروي او دښمن دی ویروي.

دې حدیث کې رسول اللهصلی الله علیه وسلم یو قسم هغه خلک د فتنو په وخت کې غوره خلک ښودلي دي چې دښمن سره په جنګ کې مشغول وي؛ نو دښمن سره جنګ کول د خلافت د قیام لپاره د فتنو نه د بچ کیدو ذریعه ده.

د اسلامي دولت په اړه ځینې اشکالات او د هغې جوابات

اشکال: دولة الاسلام مجاهدین دښمن سره په سختۍ کې غلو او افراط کوي!

ځواب: وروڼو! موږ او تاسې مسلمانان یو، تول شرعي مفاهیم به موږ د الله سبحانه و تعالی او دهغه رسول صلی الله علیه و سلم څخه زده کوو، نه د اسلام له دښمنانو نه، نه د سیکولر بې دینه نظامونو باندې خړوب شویو فکرونو نه، او نه د هغه بې تحقیقه مسلمانانو نه چې خپل دین یې صحیح نه دی تعقیب کړی، بلکې شیطاني میډیاګانو یې ذهن له غربي زهرو نه ډک کړی.

عدل او ظلم، نرمي او سختي، افراط او تفریط او اعتدال دا به ټول د شریعت نه معلومو نه د خلکو نه.

د مسلمانانو یو د ضعف حالت دی او بل د غلبې حالت دی، د غلبې په حالت کې د رسول الله صلی الله علیه و سلم اخلاق یو قسم وو او د ضعف په وخت کې د رسول الله صلی الله علیه و سلم اخلاق بل قسم وو، مکې ته رسول الله صلی الله علیه و سلم د غلبې سره داخل شو، عامه عفو یې اعلان کړه، حنین جګړه کې چې کله د هوازن قبیلې ښځې، بچیان

او مالونه يې غنيمت کړل، ځينو خلکو پکې ايمان راوړو، رسول اللهصلی الله علیه و سلم ورته ښځې او بچيان تول بيرته ورکړل، ځکه د غلبې وخت کې عفو د اللهعزوجل خوښه ده.

خو کله چې مسلمانان کمزوري وو، کفار غالبه وو؛ نو اللهسبحانه و تعالی بيا مور ته اصول ښودلي دي الله تعالی فرمايي: (فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَثْخَنتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ فَإِمَّا مَنًّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّىٰ تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا) [سورة محمد ٤]

ترجمه: کله چې تاسې د کافرانو سره مخامخ شئ؛ نو په څتونو باندې يې ووهئ، تردې چې د دوی په وژلو کې مو ښه مبالغه وکړه(بيا چې کوم بنديان ونيسئ) نو کلک يې وتړئ بيا يا پرې احسان وکړئ خوشې يې کړئ اويا فديه ترينه واخلئ تردې چې دوی جنګونه بند کړي.

د بدر په جنګ کې رسول اللهصلی الله علیه و سلم چې کله لږه نرمي وکړه، چې قيديان يې د فديې په مقابل کې خوشې کړل؛ نو اللهسبحانه و تعالی تنبيه ورکړه: (مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَن يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ حَتَّىٰ يُثْخِنَ فِي الْأَرْضِ ۚ تُرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ۗ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ)[سورة الانفال ٦٧]

ترجمه: د رسول اللهصلی الله علیه و سلم لپاره نه وو پکار چې بنديان يې له ځانه سره ساتلی وای، تردې چې د دوی په وژلو کې يې ښه مبالغه کړې وای، آيا تاسو (ای صحابه کرامو) د دنيا د سامان اراده لرئ او

الله تعالی تاســـو لپاره آخرت غواړي او الله تعالی غالب او د حکمتونو والا دی.

د بنو قريظه قبيله چې کله دوکه وکړه؛ نو د ټولې قبيلې بالغ کســـان يې ووژل.

نو د ضعف په وخت کې دښمن ته سختي ښودل، دا د الله[سبحانه و تعالی] امر په ځای کول دي.

داسې نور ډير آيتونه پدې مسئله باندې تاکيد دی چې کفارو سره سختي پکار ده:

(وَاغلُظ عَلَيهِم) [سورة التوبه ٧٣]

(فَاضرِبُوا فَوقَ الاَعنَاقِ وَاضرِبُوا مِنهُم كُلَّ بَنَانٍ) [سورة الانفال ١٢]

(حَتَّىٰ إِذَا أَثْخَنتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ) [سورة محمد ٤]

(أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ ۖ) [سورة الفتح ٢٩]

دا خبرې مونږ ته الله[سبحانه و تعالی] ښودلي دي.

وروســـته ددې تمهيد نه په دې خبره ځان پوه کول دي چې کفار کله هم غالبه شي نو هيڅ قسم نرمي مسلمانانو سره نه کوي، ځکه الله تعالی فرمايي: (وَلَا يَزَالُونَ يُقَاتِلُونَكُمْ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَن دِينِكُمْ) [ســورة البقرة ٢١٧]

ترجمه: او دوی به همیشه تاسو سره جنګ کوي ترڅو چې تاسې له دین څخه واړوي.

بل ځای کې اللهسبحانه وتعالی فرمايي: (كَيْفَ وَإِن يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلًّا وَلَا ذِمَّةً ۚ) [سورة التوبة ٨]

ترجمه: څنګه ددوی د عهد لحاظ ساتل پکار دي که چیرې دوی په تاسو غالب شي، نه ستاسې د خپلوي لحاظ کوي او نه د وعدې.

بل ځای کې اللهعزوجل فرمايي: (إِن يَثْقَفُوكُمْ يَكُونُوا لَكُمْ أَعْدَاءً وَيَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتَهُم بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ)[سورة الممتحنة ٢]

ترجمه: که چیرې دوی تاسو باندې زورور شي؛ نو بیا ستاسو دښمنان شي او په خپلو لاسونو او ژبو تاسو ته تکلیف دررسوي او دا یې ارمان دی چې تاسو کافران شئ.

او بل مورډ په ستړګو لیدلي چې د کوم هیواد مسلمانان ډیر ضعیفه دي، په هغه اندازه دوی ظلمونه پرې کوي، ترڅو د خپل دین د غوښتنو موافق وچلیږي او که چیرې دوی چې څنګه غواړي هغسې پرې چلیږي نوبیا رښتیا هم څه خبره نشته.

نو ددې خبرې د لا وضاحت لپاره خلاصه په شکل وایو:

اول: نو اوس اسلامي امت د ضعف په حالت کې دی او کفر سره د ټولو ملتونو په یوه ډول د اسلام مقابله شروع کړې او ارتداد د أبوبکر صدیق رضی الله عنه د زماني نه هم ډیر په تیزۍ سره روان دی.

دا هغه ازمایل شوې دوا ده چې رسول الله صلی الله علیه و سلم د بني قریظه وو په قتل باندې د ټولو کافرانو علاج پرې کړی.

ډیر تنظیمونه مونږ ولیدل چې ځینې کافرو سره یې ډیر مداهنت وکړو همدا کافر د ټولو کافرو نه پدوی ډیر سخت وو.

دوهم: دا د رسول الله صلی الله علیه و سلم اخلاق دي، د رسول الله صلی الله علیه و سلم د کور اخلاق، د مسجد اخلاق، د ګاونډیانو اخلاق، د ملګرو سره اخلاق، د بندیانو سره اخلاق، د مجاهدینو سره اخلاق یو قسم وو، خو د میدانِ جنګ اخلاق؛ کوم کافر به چې لوظ مات کړ، دا یې بیا جدا اخلاق وو، دا په هغه مسلمان باندې پټه نده چې لږ د الله تعالی کتاب نه خبر وي او یا یې د رسول الله صلی الله علیه و سلم سیرت مطالعه کړی وي.

ځینې د صوفي فکروالا خلک د رسول الله صلی الله علیه و سلم اخلاق خلکو ته نیمګړي معرفي کوي، د رسول الله صلی الله علیه و سلم جهادي اخلاق خلکو ته نه معرفي کوي؛ نو همدا وجه ده چې کله د قرآني اخلاقو د مطالبي مطابق معامله له کافرانو سره وشي؛ نو بیا خلکو ته داسې

ښکاري چې دا د رسول الله صلی الله علیه وسلم د اخلاقو خلاف کار دی حال دا چې عایشه رضی الله عنها فرمايي: (كَانَ خُلُقُهُ قُرآن) [الاعتصام للشاطبي ت الهلالي ٢/٨٥٤]

ترجمه: د قرآن کريم احکام د رسول الله صلی الله علیه وسلم اخلاق وو.

دريم: دا د الله سبحانه وتعالی قانون دی چې د کوم حکم په تعميل کې چې څومره کوشش کوې په هغه اندازه به دې الله تعالی ذهن خلاصوي او رهنمايي به دې کوي؛ نو کوم ورونه چې سنګر کې ډير نه وي پاتې شوي، د دښمن سختی يې نه وي ليدلي، په مسلمانانو باندې د هغوی حقد او غصې يې ډيرې نه وي محسوس کړي؛ نو دا اشکالات بيا ورته ډير پيدا کيږي.

څلورم: دا اشکال څنګه مسلمان ته پيدا شي چې کفار د وخت په تيريدو سره نوې؛ نوې اسلحې راوباسي، کومه اسلحه چې ډيره زهرجنه وي، اور لګوونکي بمونه وي، غټ حجم ولري، په مسلمانانو ښځو، ماشومانو او سپين ږيرو باندې يې راغورځوي، چې د ايمان نه بغير بل يو جرم يې نه وي، پکار خو دا وه، چې ټول مسلمانان د داسې جرمونو په مقابل کې راپورته شي، نه دا چې مجاهدين په بد نوم مشهور کړي، چې ددې خبرو فايده کافرو نه بغير بل چاته نه رسيږي.

خو دا خبره باید په پام کې ونیسو چې څوک هم له کفارو سره داسې سختې وکړي، چې د الله سبحانه و تعالی د کتاب او د رسول الله صلی الله علیه و سلم له سیرت نه خلاف وي، موږ ترینه بې زاره یو.

ټول مسلمانان یو، نیمګړتاوی باید په خپله له ځانه وباسو، نه دا چې په میډیا باندې یا د ساده مسلمانانو په مخکې خوره کړو، چې ګټه یې کافرو ته ورسیږي.

اشکال: د دولة الاسلام مجاهدین سلفی المذهب خلک دي، د نورو مذاهبو خلک ځان سره نه پریږدي!

اول ځواب: اول به موږ دا خبره بیانوو چې سلفی المذهب (اهل حدیث) څوک دي؟

بله دا خبره چې آیا دا دعوه رښتیا ده چې د دولة الاسلام مجاهدین سلفی مذهب نه بغیر د بل مذهب والا خلک ځان سره نه پریږدي.

دسلفی المذهب او اهل الحدیث معنی څه ده؟

اوله خبره: سلفي هغه چاته ویل کیږي چې سلف صالحینو ته ځان منسوبوي، سلف الصالحین د مشهور قول په بناء صحابه کرام، تابعین او تبع تابعینو ته ویل کیږي، هرهغه څوک سلفي بلل کیږي

چې په قرآنکریم او نبوي احادیثو، د صحابه کرامو، تابعینو او تبع تابعینو د فهم موافق عمل کوي.

سلفي یا اهل الحدیث هغه چاته ویل کیږي چې د کوم خاص مذهب تقلید نه کوي، بلکې په خپلو ټولو مسئلو کې قرآنکریم او حدیثو ته رجوع کوي، عقیده یې د الله تعالی کتاب او د رسول الله صلی الله علیه و سلم احادیثو څخه د اهل السنت والجماعت د اصولو موافق را اخستې وي، په کومو مسئلو کې چې اجتهاد ته دخل نه وي، بلکې ظاهر نص نه مسئله معلومیږي، دهیڅا تقلید نه کوي، په هغو مسائلو کې چې تامل او اجتهاد ته پکې ضرورت وي، چې د کوم امام اجتهاد او فهم د الله سبحانه و تعالی د کتاب او د رسول الله صلی الله علیه و سلم د سنتو سره نږدې وي په هغه باندې عمل کوي او په هغه اجتهادي مسائلو کې چې یو طرف ته هم راجح او مرجوح نه وي معلوم، بیا اختیار ورکوي چې د کوم امام په قول باندې عمل کوي.

دا د اهل حدیثو او سلفیانو مذهب دی، که ددې نه بل قسم یې څوک معرفي کوي، دا به ددوی په حق کې ظلم وي او یاڅوک ځانته اهل حدیث یا سلفي المذهب وایي او دې نه بغیر بل قسم عقیده ولري، هغه به سلفی المذهب او اهل حدیث نه وي.

دویمه خبره: دا چې دولة الاسلام مجاهدین د سلفی مذهب نه بغیر د بل مذهب والا خلک له ځان سره نه پرېږدي.

ځواب: ډېره بې بنیاده او په درواغو بناء ده، دا خبره چې څوک کوي یو دلیل دې داسې راوړي چې په رسمي شکل یو صوتي او یا لیکلي پیغام کې دا خبره دولة الاسلام کړې وي یا دې یو کس د خپلې مشاهدې ثبوت پیش کړي، هیڅوک به یې پیش نه کړي.

او ددې خبرې لپاره ډېر دلایل دي چې دولة الاسلام د یو مذهب خلکو څخه نه دی جوړ شوی، بلکې د ټولو متعارف فقهي مذاهبو خلکو پرمخ یې دروازه خلاصه ده.

چې دا خبره په لاندې نقطو کې راټولوو:

اول دلیل: دا چې دا خبره په دولة الاسلام کې نشته او هیڅوک یو دلیل هم ددې خبرې په وجود نشي پیش کولای.

دوهم دلیل: د دولة الاسلام دا نوم په دې دلالت کوي چې څوک مسلمان وي هغه به د دولة الاسلام تر سیوري لاندې ژوند کوي، ځکه دا دولة السلفیین، دولة الحنفیین، دولة الحنابلیین، دولة الشافعین او دولة المالکیین نه دی.

دریم دلیل: تاسې په خپله وګورئ په ویډیوګانو کې د عراق او شام جماعتونه ښکاري تاسې به وګورئ چې په جوماتونو کې به مختلف

لمونځ کوونکي وي ځينو به په ســـينه لاســـونه ايښـــي وي او ځينو د سينې نه لاندې، ځوک رفع اليدين کوي او ځوک يې نه کوي، دا پوره دليل دی چې د دولة الاسلام دروازه د هر مسلمان پر مخ خلاصه ده.

اشکال: د دولة الاسلام مجاهدين د نيکانو بنده ګانو د قبرونو بې احترامي کوي!

ځواب: د انبياء[عليهم السلام]، علماؤ او اولياء کرامو څنګه چې په ژوندون باندې موږ ته شـريعت د توقير او احترام حکم کړی، دارنګه ددوی د مرګ نه وروســـته هم موږ ته ددوی د توقير او احترام حکم متوجه دی.

خو دا خبره پېژندل پکار دي چې ادب، احترام، توقير او محبت شـرعي کلمې دي، په دې باندې عمل کول يو عبادت دی په عباداتو کې عقل او عرف ته دخل نه وي، بلکې دا به د رســـول الله[صلى الله عليه و سلم] نه موږ زده کوو.

اصـل کې دا پوښـتنه له دې ځايه را پيدا شـوې چې د دولة الاسـلام مجاهـدينو د ځينو انبيـاء کرامو او ځينې اوليـاء کرامو تـه پـه درواغ منســـوب شـــوي مزارونه، ګنبـدونـه او قبرونـه وران کړل؛ نو ددې الزامي جواب موږ په لاندې نقطو کې کوو.

اوله خبره: دا ده چې کوم قبر یونس[عليه السلام] ته منسوب وو، هغه خالص دروغ دي ځکه د رسول الله[صلی الله عليه و سلم] نه بغیر د بل هیڅ پیغمبر[عليه السلام] په قبر باندې دلیل نشته، یوازې د ابراهیم[عليه السلام] قبر باره کې مشهوره ده، چې هغه بیت المقدس کې دی، د هغه په اړه هم امام مالک[رحمه الله] فرمایي چې: ددې صحیح ثبوت نشته، ابن تیمیه[رحمه الله] وایې: (لیس فی الارض قبر نبی معلوم باالتواتر ولا اجماع الا قبر نبینا صلی الله علیه وسلم وما سواه ففیه نزاع) [مجموع الفتاوی جلد ۲۷]

ترجمه: د ځمکې په سر باندې د هیڅ نبی قبر نشته چې هغه په تواتر او اجماع باندې رانقل وي، بغیر د نبی کریم[صلی الله عليه و سلم] د قبر نه، د رسول الله[صلی الله عليه و سلم] د قبر نه بغیر په نورو قبرونو کې اختلاف دی او کومو صحابه کرامو او اولیاؤ ته چې قبرونه منسوب دي اکثره دروغ دي، ځکه د خیرالقرون نه ډیر وروسته دعبیدیه، روافضو په وخت کې راپیدا شوي.

دویمه خبره: بالفرض که چیرې دا صحیح ثابت هم شي چې دا د اولیاؤ قبرونه وو، بیا یې هم شریعت موږ ته طریقه راښودلې چې په قبرونو باندې به زیارت نه جوړوئ، ګنبدونه به پرې نه جوړوئ، د ځمکې نه به یې ډیر نه جګوئ، لکه حدیث شریف کې راځي: (عَن

جَابِر رَضِىَ اللهُ عَنه، قَالَ: نَهَى رَسُولُ اللهِ صَلَى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّم أَن يُجَصَّصَ القَبرُ، وَأَن يُعقَدَ عَلَيهِ، وَأَن يُبنَى عَلَيهِ) [صحيح المسلم ۹۷۰]

ترجمه: جابر رضی الله عنه وايي: چې رسول الله صلی الله علیه و سلم له دې خبرې نه منعه فرمايلې چې قبر دې پوخ جوړ کړای شي او يا دې په قبر باندې څوک کيني او يا دې په هغې باندې آبادي جوړه شي.

له دې حديث نه معلومه شوه چې قبر پخول او په هغې باندې آبادۍ او زيارتونه جوړول حرام دي، که چيرته په يوه قبر باندې د مخکې نه آبادي شوی وي؛ نو بيا اسلامي حکومت ذمه واردی چې ټولې هغه آبادۍ چې د قبرونو لپاسه جوړې شوې وي، وراني کړي.

لکه چې علی رضی الله عنه چې ابوهياج الاسدي رخصتولو نو دا خبره يې ورته وکړه: (أَلَا أَبعَثُک علی مَا بَعَثَنِي عَلَيهِ رَسُولُ اللهِ صَلَّ اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ أَن لَاتَدَعَ تِمثَالًا إِلَّا طَمَستَهُ وَلَا قَبرًا مُشرِفًا إِلَّا سَوَيتَهُ) [صحيح المسلم ۹۷۹]

ترجمه: آيا زه تا ونه ليږم د هغه څه په خاطر چې زه په هغه خاطر رسول الله صلی الله علیه و سلم ليږلی وم، هغه دا چې مه پريږده هيڅ يو د روح والا شکل مګر ختم يې کړه، او مه پريږده يو قبر چې له ځمکې نه اوچت وي مګر برابر يې کړه او مه پريږده يو تصوير مګر وران يې کړه.

ددې حديث نه معلومه شوه چې رسول الله صلی الله علیه و سلم د اوچتو قبرونو او تصويرونو د ورانولو لپاره صحابه كرام ليږل او همدا طريقه د رسول الله صلی الله علیه و سلم نه وروسته د صحابه كرامو هم وه، داسې منكرات كه د هرچا په قبر باندې وي دا به ورانيږي، په دې كې د نيكو بندګانو هيڅ توهين او بې احترامي نه راځي.

ددې مثال داسې دی لکه جومات کې چې څوک يو بُت ودروي؛ نو هيڅ يو عاقل سړی به دا ونه وايي چې دا بُت مه ورانوئ، داسې نه چې جومات بې عزتي وشي بلکې په دې جومات کې د بُت پريښودل د جومات بې عزتي ده.

دريمه خبره: دا كوم زيارتونه چې د دولة الاسلام مجاهدينو وران كړي دا د شيعه ګانو د شرک مرکزونه وو، دې زيارتونه کې به يې نذرونه منل، دوی يې د برکت ورکولو مالکان ګڼل، د هر حاجت لپاره يې خپل خپل قبر مقرر کړی وو، دا د علماؤ په اتفاق سره شرک دی، دا څنګه كيدای شي چې ټول انبياء كرام دې الله سبحانه و تعالی د توحيد د حاكميت او د شرک د ختمولو په خاطر راليږلي وي او د همدې په خاطر دې مجاهدينو وينې تويې کړې وي، چې اسلامي خلافت راشي، مګر کله چې اسلامي خلافت راشي بيا دې هم د شرک مرکزونه همداسې آباد پريږدي.

ځلورمه خبره: لږ خو د رسول الله صلی الله علیه و سلم تاریخ ته وګورئ چې کله رســـول الله صـلی الله علیه و سـلم مکه فتحه کړه؛ نو اول یې منات له منځه یوړ، چې اوس او خزرج به یې عبادت کولو.

د لات زیارت چې دا یو مربع غټه تیږه وه او آبادي یې پرې جوړه کړې وه، ثقیف قبیله به یې منجاوران وو. رسول الله صلی الله علیه و سلم مغیره بن شعبه رضی الله عنه ورولیږه اول یې وران کړ او بیا یې په اور وسوزاوه.

د عزی زیارت چې په وادي نخله کې موقعیت درلود، دلته یوه آبادي وه، خلک به چې ورتلل بعضې آوازونه به یې اوریدل، د مکې د فتحې نـه وروســـتـه رســـول الله صـلی الله علیه و سـلم خـالـد بن ولیـد رضـی الله عنه ورواستاوه، هلته درې د کیکرو ونې وې، دوه یې پرې کړې چې کله یې دریمه پرې کوله، یوه توره حبشۍ ښځه چې خواره واره ویښتان یې وو راووتله چې خپل لاس یې په اوږه ایښی وو، غاښونه یې چیچل او منجاوران ورپسې وو، خالد بن ولید رضی الله عنه ورمخکې شو په سر یې ووهله سر یې دوه ټوټې شو بیا یې هغه منجاوران ووژل.

پنځمه خبره: ذوالخلصه: رسـول الله صلی الله علیه و سلم جریر بن عبدالله الجبلي رضی الله عنه ته وفرمایل: آیا ته به مې د ذوالخلصې درګاه نه بې غمه نه کړې؟. نو هغه د خپلې قبیلې خلک ځان سره بوتلل، د

همدان قبیلې یې مخه ونیوله، دوی جنګ ورسره وکړ، الله تعالی پرې غالبه کړل؛ نو بیا یې هغه درګاه ورانه کړله.

ورونو! که ښــه تحقیق وکړئ؛ نو درته په ډاګه به شــي چې ددې روافضو شرک په څو چنده د مکې مشرکانو نه زیات دی، پورته ذکر شــوي نصــوصــو او ددې روافضــو خبیثو د غلیظ شــرک نه وروســته څنګه مؤمن برداشـــت کولای شــي، چې هغه درګاهونه چې د شـــرک لپاره جوړ شوی وي همداسې دې سلامت پاتې شي.

اشکال: د دولة الاسلام مجاهدین د هغه علماؤ په باره کې چې دوی سره په صف کې نه دي غلط موقف لري!

ځواب: علماء دوه قســمه دي: یو علماء الربانیین او بل علماء ســوء دي، ربانیین علماء هغه علماؤ ته ویل کیږي چې خپل علم یې د آخرت لپاره حاصــل کړی وي او ټول کوشــشــونه یې د آخرت د طلب لپاره وي، د اللهعزوجل په کتاب او د رســول اللهصــلی الله علیه و ســلم په ســـنتو باندې پوه وي، عقیده یې د اهل سنت والجماعت د اصولو موافق د سلف الصالحینو څخه را اخستې وي، خپل ژوند یې د حق طرف ته دعوت او د حق نه د دفـاع په خـاطر وقف کړی وي، د هرې زمانې فتنې یې پیژندلې وي او د هرې فتنې نه د نجات لپاره د خپل ځان او د

امت د خلاصون لارې ورته معلومې وي، له کفر سره هر قسم جنګ پيژني، که هغه عسکري وي او که اعلامي، که فکري وي او که د قوانينو جنګ وي.

او د هر قسم جنګ په مقابل کې اسلامي امت راپورته کوي، خپل دين د دنيا لپاره نه خرڅوي او په حق کې د هيچا له ملامتيا څخه نه ويرېږي.

داسې علماؤ ته دولة الاسلام ډېر زيات احترام لري، اکثره مجاهدين يې همداسې خلک دي(نحسبهم کذالک والله حسيبهم ولا نزکي على الله احد)، څومره چې غټ مسئوليتونه دي په دولة الاسلام کې هغه تقريبا داسې علماؤ ته حواله کيږي، ددې سره هغه علماء چې په نورو ملکونو کې دي که بيعت يې کړی وي او که نه موږ ته چې څومره معلومه ده هغوی په ډېر ښه نوم او احترام باندې يادوي.

کوم علماء او جهادي مشران چې مخکې تير شوي دي، هغوی ته په درنه سترګه ګوري؛ خو سره له دې چې د کوم داسې رباني عالم خبره هم د شريعت سره خلاف وي، ددغو علماؤ په احترام سره هغه خبره يې بيا رد کيږي، ځکه د رسول اللهصلى الله عليه و سلم نه راښکته داسې څوک نشته چې د هغه خبرې دې بغير له دې نه چې په شريعت دې وتللی شي د قبليدو وړ وي.

بل علماء ســوء دي: دا داســې علماء دي چې علم يې حاصــل کړی وي؛ خو يو څه وخت په حق باندې وچليږي تردې چې ښــه مشـــهور شي، بيا سمه لاره پريږدي او په منحرفه لاره روان شي کومه لاره يې چې الله^عزوجل^ ته د رسيدلو لپاره نيولې وي هغه پريږدي د ديموکراسيو او طاغوتي نظامونو ښکار شي.

او يا هم له ابتداء نه په منحرفه لاره روان وي، د داسې علماؤ نه د اســتفادې لپاره طاغوتي مجرمان په کمين ناســت وي، دده د نيت خرابولو، د آخرت نه د توجه راګرځولو او د لا زيات انحراف لپاره مالونه او وظيفې ور وړاندې کړي، چې په نتيجه کې يې پښې وښوئيږي او کوم علم چې د حق د دفاع لپاره حاصــليږي هغه د حق د مقابلې لپاره اســتعمال کړي، حقې خبرې پټوي، نصــوصــو کې باطل تاويلات کوي حق پرستو باندې الزامونه لګوي ددې لپاره چې د ملکرتيا نه يې خلک واړوي.

دا بيا حقه خبره ده چې دولة الاســلام بيا پوره کوشــش کوي، چې دداســې علماؤ اصــلي حقيقت بيان کړي او خپل موقف ظاهر کړي؛ نو داسې علماؤ ته سختې خبرې مور. ته الله^سبحانه و تعالى^ په خپل کتاب کې ښــودلې، لکه د بني اســرائيلو علماؤ په باره کې الله تعالی فرمايي:

(مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَاةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا ۚ)
[سورة الجمعة ٥]

ترجمه: مثال د هغو کسانو چې د تورات علم ورسره دی؛ خو عمل پرې نه کوي د **خره** په شان دی چې کتابونه یې بار کړی وي.

دلته بدو علماؤ ته الله تعالی د **خره** کلمه ویلی ده، بل ځای کې الله تعالی ورته **سپي** ویلي دي، په دې صفاتو بیانولو کې حکمت دادی چې د عالم نوم یاد شي؛ نو چې هرڅه خبره کوي خلک یې رښتیا ګڼي، ځکه الله سبحانه وتعالی دداسې علماؤ اصل حقیقت بیان کړ.

نو داسې علماؤ ته د شرعي اصولو موافق سختې خبرې حق نه دفاع بلل کیږي، بعضې علماء داسې دي چې علماء سوء نه دي، ښه سابقه لري مجاهدینو سره ښه محبت لري او همیشه دا کوشش کوي، چې د مجاهدینو اصلاح وکړي؛ خو کله پرله پسې داسې خطابونه مجاهدینو ته کوي چې په میډیا باندې خپریږي، کافرو ته یې فایده رسیږي او بعضې ساده مسلمانان د هغو خبرو په ذریعه د مجاهدینو نه لرې کیږي؛ نو مناسبه ده چې داسې علماؤ ته تنبیه ورکړل شي.

بیا په اوس وخت کې پکار دا ده چې دې علماؤ خلک د خلافت د بیعت کولو طرف ته رابللي وای، په خپله یې د خلیفه سره په بیعت

باندې د خلکو شکونه زایله کړي وای، ټول مسلمانان یې متحد کړي وای او د کفارو زړونه یې چولي وای.

اشکال: دولة الاسلام مجاهدینو اردني پیلوټ په اور وسوزاوه او په اسلام کې په اور سوزول ناروا کار دی!

ځواب: ددې اشکال په ځواب کې موږ درې بحثه لرو:

اول: دغه اردني پیلوټ څوک وو؟

دویم: جرم یې څه وو؟

دریم: په اور سوزول په شریعت کې څه حکم لري؟

اول: اردني پیلوټ:

اردني پیلوټ **معاذ الکساسبه** د اردن اوسیدونکی او د جنګي جیټ الوتکې چلوونکی وو، کله چې په (۱۴۳۶هـ) کال کې د امریکا حکومت د دولة الاسلام مجاهدینو پرضد جګړه کې له عربي نړۍ څخه مرسته وغوښته، ټولو په یوه غږ د امریکا غوښتنې ته مثبت ځواب ورکړ او ښه قوي تړون یې ورسره لاسلیک کړ، چې په دې تړون کې هر عربي هیواد ته د مسلمان وژنې او اسلام ختمونې په لړ کې ځانګړې مسئولیت ورپه غاړه شو.

اردن د امریکایي ترونوالو څخه هغه هیواد وو، چې د خلافت په خاوره یې د مجاهدینو او غیر مجاهدینو ترمنځ کوم توپیر هم نه کاوه اوله مخې یې د ارض الخلافة(عراق،شام) ټول اوسیدونکي که هغه مجاهدین وو او که غیر مجاهدین عام مسلمانان، په بې رحمۍ سره بمبارول او د امریکا حکومت سره د ښو نمبرو د اخستلو لپاره یې په پوره اخلاص سره د دولة الاسلام د ټکولو لپاره ګامونه پورته کړل.

د اردن حکومت **معاذ الکساسبه** او د هغه الوتکه په دغه ترون د مسلمانانو د بمبارولو لپاره وټاکله او په تر ټولو زیاته خطرناکه ذروي او د انسانانو سیزونکې وسله(لیزر شعاع) یې سنباله کړله.

معاذ هم د خپل حکومت دغه ظالمانه پریکړه ومنله او د هغوی لخوا د اسلام او مسلمانانو پرضد جګړه کې ورسپارل شوی دریز یې قبول کړ، ورځ په ورځ به د عراق او شام حدودو ته راووښته او په ټولو مسلمانانو به یې بې رحمه بمبارونه کول، ښځې، ماشومان، سپین ږیري او مجاهدین به یې د لیزرې شعاع په واسطه سوزول د عراق او شام روغتونونه د **معاذ** په بې رحمه بمبارونو کې په سوزویدلو جسدونو ډک شول او په هدیرو به د جنازو ځای نه وو، د دولة الاسلام مجاهدینو د دغه الوتکې د راغورځولو لپاره خپل ځواک په کارواچاوه او د الله سبحانه و تعالی په فضل او مهربانۍ سره بالاخره په

دې وتوانيدل، د دافع هوا په واســطه يې دا الوتکه وويشــتله، نو **معاذ الکسباسه** د پراشوټ په واسطه په دې خاطر ځان په بحر کې وغورځاوه چې ژوند يې خواندي شــي، ليکن الله تعالی **معاذ** د دولة اسلام سرتيرو مجاهدينو په لاس کې ورکړ.

دوهمه مســئله: د پيلوټ په پيژندنه کې مو د نومړي جرم وپيژانده؛ خو زه به په لنډه توګه دا ووايم چې نوموړی يو غليظ مرتد او د اســلام او مســلمـانـانو پرضـــد د نړيوالو کفري قوتونو يو وفـادار حليف(تړونوال) او کومکي وو، او په دې خبره علماؤ اجماع را نقل کړې، چې چا له کفارو سـره د مسـلمانانو پرضـد مرسـته وکړه، هغه کافر او مرتد دی، لکه ابن حزم[رحمه الله] وايي: ((ومن يتولهم منكم فانه منهم) انما هو على ظاهره بانه كافر من جملة الكفار وهذا حق لا يختلف فيه اثنان)

ترجمـه: قرآن کريم کې الله تعـالی فرمـايي چې چـا د کـافرو ســره موالات(دوســتانه) وکړه هغه د کفارو له ډلې څخه دی، دا آيت په دې خپل ظاهر باندې حمل دی(تاويل ته پکې ضــرورت نشــته) يعنې دا کافر دی د نورو کافرو په شان، او دا داسې حقه خبره ده چې دوه کسان هم پکې اختلاف نلري.

ددي مسئلې وضاحت زموږ د بحث موضوع نه ده؛ نو ځکه پرې ځان نه بوختوو، ځکه په دې اړه مســـتقل کتابونه ليکل شـــوي دي؛ خو زموږ مقصود ددغه پيلوټ د ارتداد د غلطت ثابتول دي.

نوموړی يواځې په تړون کې نه وو شريک شوی او نه يواځې د اسلامي دولت په مجاهدينو بمبارونه کولو، بلکې د ارض الخلافة ټول عوام او خواص، ښـځې او ماشـومان سـپين ږيري او بوډاګان روغ او ناروغ جماعتونه او روغتونونه جرګې او ودونه يې په بې رحمه بمبارول او له کفارو سره يې د خپل اخلاص مظاهره کوله.

دريمـه مســـئلـه: هـرکلـه چې د پورتنيو بحثونو څخـه د اردني پيلوټ(**معاذ الكسباسه**) ارتداد او کفر ثابت شو.

نو اوس راځو دې ته چې د شـــريعت په چوکاټ کې د مرتد او کافر سوځول څه حکم لري؟

زما ورونو! شـرعي مسـئلې زموږ په عواطفو او احسـاسـانو باندې بناء نه دی، بلکې په هره مسئله به د الله سبحانه وتعالى حکم ته ګورو:

په دې اړه علماؤ نه څلور قولونه رانقل دي:

اول قول: عمر رضی الله عنه، عبدالله بن عباس رضی الله عنه، او له ائمه وو څخه د امام ابوحنيفه رحمه الله او دسـفيان ثوري رحمه الله ته منسـوب

قول دی، دوی وايي چې د هيڅ يو مجرم سوزول په هيڅ يو حالت کې روا نه دي، برابره خبره ده که ابتداءً وي او که قصاصًا.

دويم قول:له امام نووي، ابن قدامة او بعضې نورو سلفورحمهم الله نه نقل دي چې سوزول حرام نه بلکې مکروه دي.

دريم قول: له صحابه وو نه د أبوبکر صديق رضی الله عنه، على رضی الله عنه او عبدالله بن زبير رضـی الله عنه او امامانو نه نقل دي چې د ځينو جرمونو په سر لکه لواطت ارتداد او داسې نور... ابتداءً سوزول روا دي، پرته له قصاص نه، لکه أبوبکر صديق رضی الله عنه، ابوموسى اشعري رضی الله عنه، **معاذ بن جبل** رضی الله عنه، **عبدالله بن زبير** رضی الله عنه، خالد بن وليد رضـی الله عنه ددې جرمونو والا سيزلي دي او په دې اړه صحابه وو نه اجماع هم نقل ده.

څلورم قول: امام مالک، امام شافعي، امام احمد بن حنبل، امام سرخسي او جمهورو علماء رحمهم الله په دې نظر دي چې ابتداءً يې سوزول نشته خو قصاصًا روا دي او زما په اند همدا قول راجح دی (ان شاء الله تعالى).

دلايل يې دا دي:

(١) قرآنکريم کې اللهسبحانه و تعالی فرمايي: (فَمَنِ اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ ۚ) [سورة البقرة ١٩٤]

ترجمه: چاچې پر تاسې زياتی کړ؛ نو تاسې د هغوی د زياتي په اندازه برابره سزا ورکړئ.

امام قرطبي[رحمه الله] ددې آيت لاندې ليکي: (لاخلاف بين العلماء ان هذه الآية ا صل فی المماثلته فی القصاص فمن قتل بشئ قتل بمثل ماقتل به وهو قول الجمهور مالم يقتله بنفس کللواطة واسقاء الخمر فيقتل بالصيف) [احکام القرآن ۲-۳۵۸]

ترجمه: د علماؤ ترمنځ دې کې اختلاف نشته چې دا آيت په دې خبره دليل دی چې په قصاص کې به برابروالی کيدای شي، چاچې په کومه طريقه او کوم وسله وژل کړې وو په هماغه طريقه او وسله به وژل کيږي، او دا د جمهورو علماؤ مذهب دی؛ خو که دا مرګ د داسې عمل په نتيجه کې رامنځته شوی وي؟ چې ذاتًا حرام وي، مثلا يو چا له صغيرې ماشومې سره زنا وکړه، يا يې له يو چا سره لواطت وکړ، يا يې شراب ورکړل او په نتيجه کې يې مفعول مړ شو؛ نو د فاعل د مرګ لپاره به په قصاص کې همدغه لاره په کار نه اچول کيږي، له کومې نه چې ده کار اخستی، بلکې په داسې وخت کې به بيا په توره وژل کيږي.

(۲) بل ځای کې الله[سبحانه وتعالى] فرمايي: (إِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُم بِهِ ۖ) [سورة النحل ۱۲۶]

ترجمه: که چیرته پر تاسو تجاوز وشو نو تاسو هم تجاوز وکړئ په هغه اندازه چې په تاسو باندې شوی وو، او که چیرې تاسو صبر وکړ؛ نو دا کار صبرکوونکو لپاره غوره دی.

ابن کثیر رحمه الله وايي: (يامر بالعدل فى القتصاص والمماثلة في استفاء الحق) [٤-٦١٣]

ترجمه: الله تعالی په دې آیت کې د قصاص اخستلو پرمهال د خپل حق پوره اخستلو په اړه په انصاف او بالمثل معاملې امر کوي.

(٣) حدیث کې راځي چې څه خلک مدینې ته راغلل ایمان یې راوړ، څه موده وروسته ناروغه شول، رسول الله صلی الله علیه و سلم یوې دښتې ته ولیږل چې هلته د زکات اوښان وو او شپونکي ورسره وو، او امر یې ورته وکړ د زکات د اوښانو شیدې او متیازې وڅکئ، په دې سره به ستاسې ناروغي ښه شي، دوی هلته لاړل څه وخت وروسته روغ شول او ښه مست شول؛ نو د رسول الله صلی الله علیه و سلم شپونکي یې ووژل او اوښان یې ترې بوتلل، لږ وخت وروسته رسول الله صلی الله علیه و سلم ته خبر ورسیده، صحابه کرام یې ورپسې ورولیږل، ژوندي یې راوستل هغه روایت کې داسې راځي: (فَأَمَرَ بِمَسَامِيرَ فَأُحمِيَت، فَكَحَلَهُم، وَقَطَعَ أَيدِيَهُم وَأَرجُلَهُم وَمَا حَسَمَهُم، ثُمَّ أُلقُوا فِي الحَرَّةِ، يَستَسقُونَ فَمَا سُقُوا حَتَّى مَاتُوا) [صحيح البخاري ٦٨٠٤]

ترجمه: رسول الله صلی الله علیه و سلم امر وکړ، چې د وسپنې سیخان دې په اور کرم شي او سترګې دې پرې وداغل شي او لاسونه او پښې دې غوڅ شي او کرمی ته واچول شول؛ نو دوی اوبه غوښتلې صحابه ؤ اوبه ورنکړې تردې چې مړه شول.

د مسلم روایت کې ورسره داسې الفاظ راغلي: (عَن سُلَيمَانَ التَّيمِی، عَن أَنَسٌ، قَالَ: إِنَّما سَمَلَ النَّبِيُّ صَلَى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ أَعيُنَ أُولَئِك، لِأَنَّهُم سَمَلُوا أَعيُنَ الرِّعَاء) [صحيح المسلم ١٦٧١]

ترجمه: رسول الله صلی الله علیه و سلم ځکه ددوی سترګې په اور وداغلې چې دوی د شپونکیانو سترګې داغلې وې (نو قصاصًا یې ددوی سترګې وداغلې).

(۴) امام بخاري رحمه الله په خپل صحیح کې باب ایښی: (باب اذا حرق المشرک المسلم هل یحرق)

ترجمه: دا باب په دې اړه دی چې که یو مشرک مسلمان وسیزي آیا دا مشرک به بیرته سیزل کیږي او که نه؟

ابن حجر رحمه الله: (کانه ا شار بذالک الی تخصیص النهی فی قوله صلی الله علیه وسلم (لایعذب بعذاب الله) اذا لم یکن ذالک علی سبیل القصاص) [فتح الباري ٦-١٥٣]

ترجمه: ګویا که امام بخاري په دې باب کې دې خبرې ته اشاره کړې چې کوم حدیث کې چې منع راغلې ده چې د الله عزوجل په عذاب به عذاب نه ورکول کیږي دا خاص دی په هغه حالت پورې چې د قصاص معامله نه وي.

(۵) ابن القیم رحمه الله وايي: (ولهذا كان اصح الا قوال ان يفعل بالجانى مثل ما فعل بالمجنى عليه مالم يكن محرما لحق الله كالقتل بالواطته وتجريع الخمر ونحوه فيحرق كما حرق) [حاشية ابن قيم على السنن ابى داود ۱۲-۱۷۲]

ترجمه؛ له دې امله ترټولو صحیح قول دا دی چې جنایت کوونکی چې څنګه جرم کړی وي، هغه شان معامله به ورسره کیږي؛ خو چې داسې حراموالی یې د الله تعالی د حق له امله نه وي، لکه په لواطت سره وژنه یا د شرابو په څښولو سره مړینه او داسې نور... نو دا روا ده چې یو سوزونکی د سوزولو په قصاص کې وسوزول شي.

له پورته نصوصو معلومه شوه چې که یوه کافر مسلمانان په اور نه وي سوزولي هم سوزول یې په اتفاق د علماؤ سره حرام نه دي، بلکې د سترو جرمونو له امله ابتداء مشرانو صحابه کرامو سیزل کړي دي، لکه أبوبکر صدیق رضی الله عنه، ابوموسی اشعري رضی الله عنه، معاذ بن جبل رضی الله عنه، عبدالله بن زبیر رضی الله عنه، خالد بن ولید رضی الله عنه او داسې نور...

او که یو مجرم مخکې سوزول کړي وي؛ نو د قصاص په توګه يې د مجرم سوزول روا دي او کوم حدیث کې چې راغلي (لا یعذب بعذاب الله) چاته به د اللهسبحانه و تعالی په عذاب(اور) سره عذاب نه ورکول کیږي؛ نو دا له قصاص څخه پرته حکم دی، چې له هغو نصوصو سره هیڅ ټکر نه لري چې قصاصًا د بدلې اخستلو لپاره د سیزلو جواز ثابتوي، لکه امام بخاریرحمه الله هم دا ډول ددې تعارض دفعه کولو ته اشاره کړې ده.

دا د مسئلې شرعي حیثیت وو.

او د اردني پیلوټ (**معاذ الکسباسه**) په اړه هر عاقل کس پوهیږي، چې کوم کس چې ابوموسی اشعريرضی الله عنه او معاذ بن جبلرضی الله عنه سوزولی وو، نه يې د معاذ الکسباسه نه جرم دروند وو او نه يې ارتداد له ده نه سخت وو او نه د هغه لوطي جرم له ده نه ډیر وو، کوم کس چې أبوبکر صدیقرضی الله عنه او عبدالله بن زبیررضی الله عنه سوزولی وو او نه دده جرم له هغه خوارجو نه کم وو چې علیرضی الله عنه سوزولي وو، بلکې دده ارتداد سره سره ډیر مسلمانان شهیدان کړي وو.

که دا خبره دې ذهن ته نه رسیږي؛ خو دغه پیلوټ پخپله اعتراف کړی وو چې دا بمباري ما کړې، دا بې ګناه مسلمانان چې په (لیزر

شعاع) اور اچوونکو بمونو سوزیدلي او یا د خاورې لاندې شوي دا ما په خپل لاس کړي؛ نو دا څنګه انصاف دی چې دا دې بې ګناه مسلمانان، ښځې، ماشومان، واړه او زاړه ... د امریکې د خوشحالولو په خاطر ټوټې، ټوټې کوي او په اورونو دې سوزوي دادې هیڅ د غندنې وړ نه وي او که دولة الاسلام د قصاص په توګه د مسلمانانو د انتقام په درجه کې یو مجرم سوزوي دادې غټ ظلم وي او دادې د دولة الاسلام په لمنه ستر داغ وي، الله اکبر والله المستعان: دا کوم عقل دی چې دا دیموکراسۍ بچي پرې تول کوي د زرګونو مسلمانانو سوزول هیڅ جرم نه ګڼي؛ خو د یوه کافر نه انتقام اخستلو کې یې ټوله نړۍ پر سر اخستې کافر او مسلمان، عالم او جاهل، مجاهد او غیر مجاهد نه دی معلوم؛ خو ټول په یوه خوله د اوباما فتوې تعقیبوي او د هغې په تقلید له عربو او عجمو نه چغې دي چې (حرق الطیار ظلم) د پیلوټ سیزل ظلم وو. العجب فالعجب!!!

(۶) که دا یو دلیل دې هم نه قانع کوي؛ نو دا یو داسې جرم نه دی چې یا د عقیدې سره تعلق لري یا یوه اصولي مسئله ده، بلکې په جهادونو کې د رسول الله صلی الله علیه وسلم د زماني نه راپدیخوا په هره زمانه کې د مجاهدینو نه داسې کارونه شوي چې اتفاقا به حرام وو؛ خو بیا به هم دومره شور چا نه جوړاوه، بلکې ډیر کرته به یو امیر

نه یو داسې کار صادر شو، چې حرمت به یې قاطع وو؛ خو هغه امیر به معزولیده هم نه، ځکه دا اجتهادي مســـائل دي، د فقهاوو په اصــطلاح کې دې قســـم مســـائلو ته اختلاف النوازل ویل کیږي، چې څوک هم خپل کوشــش وکړي که حق ته ورســیږي؛ نو دوه اجره الله تعالی ورته ورکوي او که حق ته نه رســـیږي؛ نو بیاهم الله تعالی یو اجر ورکوي او ګناهکار خو قطعًا نه شمیرل کیږي.

د بیعت نه کولو نقصانونه

کله چې خلافت قائم شي بیا له خلیفة المسلمین سره بیعت نه کول څه نقصانات لري؟

د خلافت قائمول یوه سیاسي مسئله نه ده چې ددې د قیام په ذریعه دې یو څوک منصب ته ځان ورسوي، بلکې دا د اللهعزوجل یو مهم حکم دی، ددې په قیام پورې شریعت د بندګانو دنیاوي او اخروي مصالح تړلي دي، له دې امله اللهعزوجل خلافت قائمول مشروع کړي او بیا یې ټولو مسلمانانو ته حکم کړی، چې خلیفه سره دې بیعت وکړي، څنګه چې د خلافت په قیام پورې اللهسبحانه و تعالی د بندګانو دنیوي او اخروي مصالح تړلي، دغه شان له خلیفه سره بیعت نه کولو کې اللهسبحانه و تعالی د بندګانو دنیاوي او اخروي نقصانونه ایښي دي چې په دې لړکې لومړی هغه نصوص ذکر کوو چې په هغې کې د امام سره د بیعت نه کولو وعیدونه بیان شوي.

اول دلیل: رسول اللهصلی الله علیه و سلم فرمايي: (وَمَن مَّاتَ وَلَيسَ فِي عُنُقِهِ بَيعَةٌ، مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً) [صحيح المسلم ۱۸۵۱]

ترجمه: څوک چې مړ شو او غاړه کې یې د امیر بیعت نه وو، نو مرګ یې د جاهلیت دی.

علماء کرامو د جاهلیت په مرګ باندې د مړینې دوه مصـــداقه بیان کړي دي:

-۱- دا چې د رســـول الله صلى الله عليه وسلم له بعثت نه مخکې خلکو په جاهلیت کې ژوند تیراوه، مشـــري يې پاچايانو او تنظيمونو(قومونو، ډلګيو) مشرانو کوله او ژوند يې د قومي تړونونو او کلیوالي دودونو له مخې ترسره کاوه؛ نو اوس د خليفه له بيعت نه پرته او دشرقي، غربي قوانينو يا ولسي دودونو او رواجونو او تنظيمي لوايحو او شعارونو تر ســـيوري لاندې د پاچايانو، جمهور رئيســـانو يا تنظيمي رهبرانو او قائدينو په مشـــرۍ کې ژوند کول د جاهليت ژوند دی او په دغه حالت کې مرګ د جهالت مرګ دی.

-۲- دا چې همداســـې بې بيعته ګرځيدلو له امله به يې الله تعالی آخره خاتمه د جاهليت والاوو په شان وګرځوي.

که څوک د ســـالم فکر خاوند وي او په خپل ګريوان کې ســـم فکر وکړي؛ نو د بيعت د وجوب او د بيعت نه کولو د وعيد لپاره همدا يو دليل پوره دی.

دوهم دليل: (من نزع يدا من طاعة فلا حجة له ومن مات ولا طاعة عليه كان ميتة ضلالة)[رواه مسلم]

ترجمه: چاچې لاس د امام د طاعت نه وويستــه؛ نو دده لپاره به د اللهسبحانه و تعالى په نزد هيڅ دليل نه وي او څوک چې مړشــو او هغه د امام د طاعت نه خارج وي دا د ګمراهۍ مرګ دی.

دريم دليل: (قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّم: (مَن كَرِهَ مِن أَمِيرِهِ شَيئًا فَلَيَصبِر، فَإِنَّهُ مَن خَرَجَ مِنَ السُّلطَانِ شِبرًا مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً) [متفق عليه]

ترجمه: چاچې د يو امير نه يو کار بد وګاڼه؛ نو صــبر دې وکړي، ځکه چې څوک د امام له طاعت نه يوه لويشت هم ووځي او مړشي؛ نو دا د جاهليت په مرګ مړشو.

له پورتنيو احاديثو نه معلومه شــوه چې کله يو خليفه اهل الحل والعقد وټاکي؛ نو په نورو خلکو لازمه ده چې له خبريدو سـره سم له دغه خليفه ســره بيعت وکړي، اوس که خليفه(امام) وټاکل شــي او څوک بيعت نه کوي؛ نو دا به خالي نه وي، يابه ددې خبر د څيړنې او تحقيق له امله ځنډ بيعت وروســته کوي او صـبر به کوي ترڅو ښـه باوري شي د خليفه د خلافت اعلان ریښتيا دی او که دروغ، يا اعلان شـوی خليفه د خلافت په شـرطونو برابر دی او که نه، يا اهل الحل والعقد ټاکلی دی او که په خپله يې ځان په يو ســـر د بيعت قابل اعلان کړی او د امت يو کس هم ورســـره نشــته، نو که دا قســـمه خلک يو څو ورځې بيعت وروســـته کوي؛ نو له الله تعالى نه اميد

دی(ان شـــاء الله تعالی) دا کس به ګناهکار نه وي؛ خو دا کار به یې واقعًا د تحقیق پر بناء وي؛ نه هســې د وخت تیرولو لپاره؛ نو په ده دوه خبرې لازمې دي، یو دا چې ســمدســتي به تحقیق شــروع کوي او دویم دا چې کله ورته حقیقت په ډاګه شــو؛ نو ســمدســتي به بیعت کوي، بیا دې له ځند نه کار نه اخلي چې میاشتې او کلونه پرې تیرېږي او دی وایي چې زه ګورم چې دا خبر رښــتینی دی او که نه، او خلیفه په شــرطونو برابر دی او که نه، او ګورم چې نور امت ورســره بیعت کوي او که نه، په دې صــورت کې بیا له بیعت وروســته کیدونکي خلک ګناهکار دي.

او دا ځکه که هرکس همداسې وروسته پاتې کیږي؛ نو د امت حاکم جماعت به له چا نه راجوړیږي او د خلیفه ملا به څوک ورتړي او په دې اړه علماء او پوهه خلک له نورو نه مخکې مســئول دي، ځکه دوی ډیر ژر په موضــوع ځان قانع کولای شــي او نور امت په دوی پسې اقتداء کوي او دوی ته ګوري؛ نو چې په داسې مسئلو کې علماء د عوامو نظر څاري او د هغوی د رایې مطابق پریکړې کوي یا په اکثریت پســې ځي؛ نو نور امت به څنګه پر یوه خلیفه راټول شــي او څنګه به امت دغه نعمت بیرته په لاس کې ولري چې له مودو یې له لاسه وتلی دی...

او که دا خلک د یوه تنظیم تر سـیوري لاندې اوسـېږي او د خپل تنظیم امیر ورته په خپل ګمان خلیفه ښـکاري، د هغه بیعت پرځان واجب ګڼي او د حقیقي شـرعي خلیفه(امام) سـره بیعت نه کوي، یا له دې امله بیعت نه کوي چې ډېرو جهادي مشـرانو او ډېرو علماؤ لا تر اوسـه بیعت نه دی کړی؛ نو چې کله هغوی بیعت وکړ، بیا به یې زه هم وکړم یا دا خلیفه(امام) ورته له خپل فکر او مذهب خلاف ښکاري، یا دده بعضې غوښتنې نه پوره کیږي او شخصي مفادو ته یې تاوان رسـیږي؛ نو په داسـې حال کې د یو شـرعي امام د بیعت نه وروسـته کیدل ګناه ده او په داسـې انسـان چې له بیعت نه پرته څومره وخت تیریږي په ګناه کې تیریږي او که مرګ ورته راغی؛ نو دا مرګ به یې د جاهلیت مرګ وي، لکه د مخکې ذکر شـویو احادیثو مقصد همدا وو. والله اعلم وعلمه اتم.

اوس هغو ورونو ته یو څو پوښتنې راجع دي چې د خلیفة المسلمین شیخ أبوبکر البغدادي سره بیعت نه کوي:

اول: لـه مخکنیو بحثونو څخـه پـه ډاګـه شـوه چې ملا محمـد عمر مجاهد[حفظه الله] خلافت پـه شـرائطو برابر نـه دی او پـه دې خبره یو دلیل هم نشته، چې نوموړی د ټول امت لپاره خلیفه وو، آیا ته اوس

دې ته سترګې په لاره یې چې زما مشران به بیعت کوي، بیا به زه هم بیعت کوم؟

که همداسې وي؛ نو آیا بیعت یو فوري حکم نه دی؟

آیا ددې وروسته کول د یوه مسلمان لپاره ناروا نه دی؟

آیا ددې د وروســـته کولو حکم همداســـې نه دی، لکه څرنګه حکم چې د نورو حکمونو لکه(لمونځ، روژه، زکات، حج او داســـې نورو...) دی؟ که همداسې وي؛ نو د بیعت د وروسته کولو لپاره خپل رب ته څه ځواب لرې؟

آیا ته په دې طمعه انتظار کوې چې د دولة الاسلام په مقابل کې ټوله نړۍ ولاړه ده، دوی د ټولې نړۍ زور نه لري، یو څه وخت پورې به وي ختم به شـــي، زه به د خپل تنظیم ســـره اړیکې نه پرې کوم آیا دا انتظار د هغه چا انتظار ســـره مشـــابه نه دی چې الله سبحانه وتعالی د هغوی باره کې فرمایي: (قُلْ هَلْ تَرَبَّصُـــونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسْـــنَيَيْنِ ۖ)
[سورة التوبة ٥٢]

ترجمه: (ای پیغمبره! دې منافقانو ته ووایه) تاســـې زمونږ په اړه له دوه ښـــیګڼو او خوښـــیو پرته د بل شـــي انتظار نه کړئ (فتح یا شهادت)).

آیا د خلافت په ړنګیدلو خوښي د حق په ړنګیدو خوښي او له کفارو سره همغږي نه ده؟

آیا الله تعالی دا صــفت د منافقانو په اړه ندی بیان کړی؟ ددې آیت کریمه په معنی خو لږ فکر وکړئ چې رب العلمین فرمایي: (ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ ۖ) [سورة محمد ٢٦]

ترجمه: دا منافقان ځکه مرتد شــول چې هغو خلکو ته چې د الله تعالی نازل کړي آیتونه بد ګڼي (یهودو) چې موږ به خامخا ســتاســې ځینې خبرې ومنو.

یادونه: زما مطلب دا نه دی چې په بیعت نه کولو ســره به یو څوک یهودي یا منافق شي(کلا و حاشا) هیڅ کله دې زما له خبرې نه څوک دا مطلب نه اخلي، بلکې زما مقصــد دا دی چې د قرآنکریم هر وعید اول باید ځان ته متوجه کړو داســې نه چې د خپلو مفادو نفســي غوښــتنو له امله یو ســړی په ناپوهۍ ســره د یو وعید مســتحق ونه ګرځي.

آیا ته له دې امله بیعت نه کوې چې دا خلافت باید زما د تنظیم له لارې راغلی وي؟

آیا ته له دې امله بیعت نه کوې چې ســتا د تنظیم امیر د خلیفه په توګه نه دی ټاکل شوی؟

آیا مهرباني د الله سبحانه و تعالی په لاس کې نه ده چې چاته یې وغواړي ورکوي یې؟

ددې آیت مقصد به څه وي چې الله عزوجل فرمايي: (قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ) [سورة ال عمران ۷۳]

ترجمه: ورته ووایه مهرباني د الله تعالی په لاس کې ده چې چاته یې وغواړي ورکوي یې.

آیا الله سبحانه و تعالی د هرې مرتبې مستحقین نه پیژني او هرچاته د هغه د ظرفیت له مخې ورکړه نه کوي؟

او بل دا چې دا وفا له الله تعالی او د هغه له دین سره پکار ده او که د خپل تنظیم او د هغه امیر سره؟

آیا دا ټولې قرباني به د همدې لپاره وې چې زما تنظیم دې واک ته ورسیږي او زما امیر دې مشر شي؟

آیا دا ټولې وینې ددې لپاره تویېدې چې که د الله سبحانه و تعالی دین او د نړۍ په کچه اسلامي خلافت زما په لاس غالبیږي ماته قبول وي او که د بل چا په لاس نو بیا یې نه منم؟

مه کوئ! ای زما د جهادي صــف ملګرو ! دا لارې مه راتنګوئ او په اسلامي امت د اللهسبحانه وتعالی له لورې په پيرزو شـوې نعمت خاورې مه اړوئ، ددې ستر نعمت ناشکري مه کوئ.

ولې کوئ؟ ولې دا لار راتنګوئ چې لـه ځـانـه پرتـه پرې بـل څوک نـه پرېږدئ، دا خو ډېره لويه لار ده، ټول امت پرې ځايېږي.

آيا ته ددې انتظار کوې چې کوم بل داسـې خليفه به راشـي چې هغه به زما له مزاج سره برابر وي؟

آيا تا دا حديث نه دی ليدلی يا اوريدلی چې کله لـه يو خليفه(امام) ســره بيعت وشــي د دوهم ســره بيا بيعت کول حرام دی او د دوهم خليفه پرضد به (د ټولنيز مصلحت له امله) جهاد اعلانيږي؟

رســـول اللهصلی الله عليه وسلم فرمايي: (إِذَا بُويِعَ لِخَلِيفَتَيْنِ، فَاقْتُلُوا الْآخَرَ مِنْهُمَا) [صحيح المسلم ١٨٥٣]

ترجمه: کله چې د دوه خليفه ګانو ســره بيعت وشــي؛ نو ورســتی خليفه ووژنئ.

امام ماورديرحمه والله وايي: (فلو تعين لا هل الاختيار وا حد هو افضـــل الجما عة فبايعوه على الا ما مة وحدث بعده من هو افضـــل منه انعقدت ببيعتهم ا ما مة الاول ولم يجزا لعدول عنه من هو افضـــل منه) [الاحكام السلطانية جلد ١ ص ٨]

ترجمه: که اهل الحل والعقد په خپلو کې یو غوره شص وټاکه او په امامت یې بیعت ورسره وکړه، تردې وروسته یوبل کس چې دده نه غوره هم وي را پیدا شي؛ نو د اول امام لپاره به امامت پاتې کيږي او امت به له دغه خليفه له بيعت څخه نه اوړي چې هغه بل غوره کس سره بيعت وکړي.

کله چې په شرعي طريقه د خلافت په شرطونو برابر یو خلیفه وټاکل شي، د دنيا له ګوټ ګوټ نه ورسره اهل حق مسلمانان بیعتونه وکړي او بياهم يو کس په يوه بهانه او بله بهانه به بيعت څخه وروسته کيږي، دا غم ورسره نه وي چې د رسول اللهصلى الله عليه وسلم ددې حديث مصداق به وګرځي چې فرمايي: (وَمَن مَّاتَ وَلَيسَ فِي عُنُقِهِ بَيعَةٌ، مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةٌ) [صحيح المسلم ۱۸۵۱]

ترجمه: څوک چې مړ شو او غاړه کې يې د امير بيعت نه وو، نو مرګ يې د جاهليت دی.

که یو څوک په دیموکراسی، سیکولرزم، علمانيت، کميونيزم، سوسياليزم، امپرياليزم، ليبراليزم، پدرياليزم او نورو کفري قوانينو عقيده لري او دغه کفري نظامونو د اغيزله امله د اسلامي خليفه سره بيعت نه کوي او اسلامي خلافت ته نه تسليميږي؛ نو دوی خو ګمراه شوي خلک دي، له دوی نه موږ هيڅ ګيله نه کوو، که موږ

په دې اړه ګېله کوو، باید له خپله ځانه یې وکړو، ځکه دا زموږ خپله کمزوري ده چې په کور کې راته دښــمن دومره کار وکړ چې ولسـونه یې راته د اسـلامي نظام د لارې خنډ کړي دي، په اصل کې دا زموږ د مســلمانو د غفلت، له دعوت نه ناســته، یا د دعوت نیمګړتیاوي او د جهاد په لاره کې د صــف او بیرغ نه یو کولو نتیجه ده.

زموږ لویه ګیله نن له هغو ورونو څخه ده چې تر اوسه یې خپلې شپې ورځې د اسـلامي خلافت لپاره ناآرامي کړې، په ځان یې د سـهولت او خوښــیو ژوند حرام کړی او په خپل کور کلي کې په غلا ګرځي، د دښمن ګولیو ته یې ټټر نیولی او له الله سبحانه وتعالی نه د اسلامي خلافت د قیام لپاره دعاګانې غوښـتې، ددې لپاره یې خپله وینه، سـر، مال، اولاد او ټوله شــتمني میدان ته ویســتلې او په پوره میړانه یې له هر څه نه خپله طمعه غوڅه کړې؛ خو کله چې الله سـبحانه وتعالی په خپل فضل سره د دوی د قربانیو نتیجه وویستله او د ټول اسلامي امت لپاره یې د اسلامي مسلمانانو د هیلو غوټۍ په ګل کیدو شوې، اوس دوی په یوه او بله بهانه یوخوا او بل خوا سـرونه اړوي او یوه شــبهه او بله را پیدا کوي او له بیعت څخه ځان وروسته کوي، په اصل کې همدوی د ګیلې وړ دي، ځکه ګیله له خپل دوست نه کیږي.

په پای کې؛ ټولو مجاهدينو ورونو ته د زړه له درده وايو: ای زموږ د ســنګر ملګرو! ای د حق د لارې پتنګانو! ای خوږو او زړه تـه رانږدې ورونو!

په رښــتيا درته وايو پر تاســې مو زړه درد کوي چې د شــبهاتو له امله خپل ځانونه له بيعته پر شــاه نه کړئ، دا کومو خبرو چې تاســې له بيعته بند کړي ياست، دا شبهات دي، دا څه دلايل نه دي چې تاسې پرې معذور وګڼل شئ، په والله که په دې بهانو معذور وشميرل شئ، سبا زموږ او ستاسې خپل رب ته ودريدل دي او هلته راسره د زرې زرې حساب کيږي، راځئ چې له خپل ځان سره يو څه حجت يوسو.

ګرانو او خوږو ورونو! قانون دا دی چې د حق په وړاندې د لومړي ځل لپاره دومره شــبهات راپورته کيږي چې اندازه يې نه وي او په دې کې حکمت دا دی چې که وخت ســره حق په خپله اصــلي جامه کې ښکاره شي؛ نو بيا به يې هر څوک بې له کوم بصيرت نه ومني، بلکې الله تعالی نه غواړي چې د حق ملګري دې بې بصيرته خلک وي، بلکې الله تعالی اداره لري چې په خپل دين کې خلک په بصيرت سره داخل کړي او د بصيرت والا خلک جنت تلو ته جوړ کړي، ځکه څومره چې ســتا زړه د حق د قبلولو لپاره پاک وي او الله سبحانه وتعالی تـه ډير

ورګرځیدونکی وي په هماغه اندازه به حق درته واضحه کیږي، اوس چې ته نه يې قانع؛ دا د حق نقصـان نه دی، بلکې دا نقصـان سـتا خپل دی، والله اعلم.

له خپلو نیکو دعاګانو مو مه هیروئ!!!